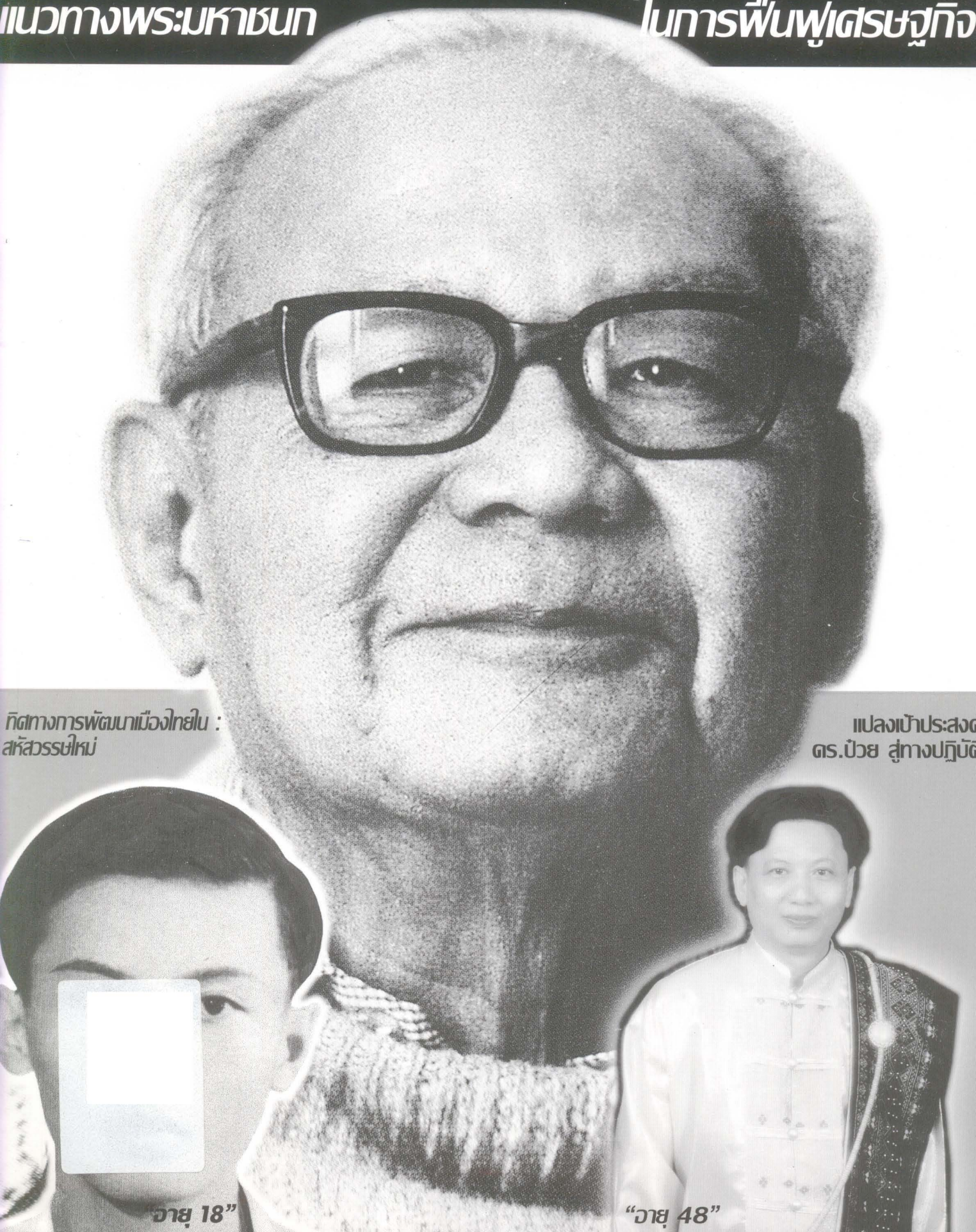

● 10 โครงการนำลงทุนในประเทศไทย :

“พ่อใจ”

แนวทางพระมหากษัตริย์

ในการฟื้นฟูเศรษฐกิจ

ทิศทางการพัฒนาเมืองไทยใน :
สหัสวรรษใหม่

แปลงเป้าประสงค์
ดร.ป๋วย สู่ทางปฏิบัติ

“อายุ 18”

“อายุ 48”

● ทำอย่างไร?...ให้คนไทยรุ่นใหม่ดูไม่ท้อ

ประสบการณ์จากการทดลองด้วยตนเอง

สารบัญ

- **ทิศทางการพัฒนาเมืองไทยในสหัสวรรษใหม่ :
แปลงเป้าประสงค์ ดร.เป๊วย สู่ทางปฏิบัติ**

หน้า

15

- **ทำอย่างไร?...ให้คนไทยรุ่นใหม่เติบโต :
ประสบการณ์จากการทดลองด้วยตนเอง**

หน้า

27

- **10 โครงการนำลงทุนในประเทศไทย :
แนวทางพระมหากษัตริย์ในการฟื้นฟูเศรษฐกิจ**

หน้า

1

“พ่อใจเฒ่า”

10 โครงการนำลงทุนในประเทศไทย : แนวทางพระมหากษัตริย์ในการฟื้นฟูเศรษฐกิจ

• แนวทางพระมหากษัตริย์ในการฟื้นฟูโครงสร้างเศรษฐกิจไทย

ครั้งแรกที่ผมได้อ่านพระราชนิพนธ์เรื่อง “พระมหากษัตริย์” ผมมีแนวคิดที่ตรงกันโดยบังเอิญกับคุณ “ลม เปลี่ยนทิศ” (นสพ.ไทยรัฐ) ที่ว่า...

“...วิธีการ 9 อย่างที่พระมหากษัตริย์ใช้ในการฟื้นฟูต้นมะม่วงที่มีผลโอชาที่ถูกข้าราชการบริพารโค่นล้มแล้ว ทำให้นึกถึงการฟื้นฟูเศรษฐกิจของรัฐบาลที่ทำกันคนละทางอยู่ในเวลานี้ ถ้าใช้ 9 วิธีการนี้มาขยายผล เชื่อว่าจะได้ผลกว่าที่ทำอยู่ทุกวันนี้”

วิธี 9 อย่างที่อาจอัญเชิญนำมาใช้ในการฟื้นฟูโครงสร้างเศรษฐกิจที่สามารถจะนำไปขยายผลต่อไปมีแนวทางเบื้องต้นต่อไปนี้ครับ

1. **โครงสร้างทุน** : เราอาจใช้วิธีการ “ถนอมรากที่มีอยู่ให้งอกใหม่” ในการประนอมหนี้ จัดลำดับหนี้ แปลงหนี้เป็นทุนเป็นหุ้น ถนอมผู้ประกอบการที่มีหนี้เสีย แต่ยังคงมีโครงสร้างพื้นฐานในการผลิตตรงตามความต้องการของตลาดโลกเอาไว้ให้ดำเนินกิจการงอกเงยขึ้นมาใหม่และส่งเสริมผู้ประกอบการหนี้ดีเอาไว้

2. **การส่งออก** : ประเทศไทยเรามีระบบการผลิต 2 ระบบที่ให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมเท่าๆ กันเหมือนกันกับต้นมะม่วง 2 ต้นที่ต้นหนึ่งให้ผลอีกต้นหนึ่งยังไม่ให้ผล นั่นก็คือ ภาคอุตสาหกรรมที่ให้ผลผลิตส่งออกที่มีคุณภาพแล้ว และภาคการเกษตรที่ผลผลิตส่งออกยังไม่ได้มาตรฐาน เราอาจใช้วิธีการ “รมควันต้นที่ยังไม่ได้ผลให้ออกผล” สำหรับภาคการเกษตรเราโดยปรับโครงสร้างพื้นฐานและโครงสร้างการผลิตให้ได้ผลผลิตที่มีคุณภาพพอเพียงต่อการส่งออก ในขณะที่เดียวกัน เราอาจใช้วิธี “ตอนกิ่งดีให้ออกราก” กับภาคอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพตลาดสดใสให้มีความเข้มแข็งขึ้น โดยพัฒนารากฐานด้านเทคโนโลยี แรงงาน ระบบจัดการให้กับประเภทอุตสาหกรรมที่เปรียบเสมือนกิ่งดีนั้นให้เจริญเติบโตต่อไปโดยมีรากฐานที่มั่นคง

3. **การบริโภค** : การจ้างงานและการเพิ่มรายได้ให้กับประชาชนคือปัจจัยกระตุ้นการบริโภคที่สำคัญ กิจกรรมที่เหมือนกันอาจจะมาควบกิจการกัน หรือกิจกรรมที่ต่างกันที่มีทุนสูงก็อาจจะซื้อกิจการอื่นเข้าไว้ในโครงข่ายตนเพื่อขยายทุนไปในกิจการอื่นนั้นได้ ยกตัวอย่าง เช่น ธนาคารต่างชาติเข้ามาควบกิจการ

ธนาคารไทย หรือบริษัทเดินรถเข้ามาแปรรูปรัฐวิสาหกิจด้านรถเมล์ รถไฟฟ้า รถไฟ เป็นวิธีการ “ตาต่อตา” หรือ “กึ่งต่อกึ่ง” หรือกิจการที่มีผลกำไรด้านเสื้อผ้าเครื่องหนังไปซื้อกิจการสุรนาฬิกาเข้ามาไว้เป็นกิจการตน เป็นวิธีการ “กึ่งต่อยอดกึ่ง” คือยอดกึ่งเดิมแข็งแรงพอที่จะรับกึ่งอื่นมาเพิ่มได้อีก เมื่อธุรกิจไปได้ การจ้างงานก็จะค่อยๆ เพิ่มขึ้นได้ในที่สุด เมื่อคนมีรายได้ การบริโภคก็จะเกิดขึ้นเป็นลูกโซ่

4. **การลงทุน** : การลงทุนโครงการในประเทศไทยที่น่าสนใจอย่าง 10 โครงการที่ผมจะนำเสนอต่อไปนี้เป็นวิธีการ “ปักชำกิ่งที่เหมาะสมแก่การปักชำ” สำหรับโครงการที่มีการศึกษาและมีความเหมาะสมอยู่แล้วให้ดำเนินการต่อไปและปรากฏผลในระยะสั้นๆ ส่วนโครงการซึ่งต้องเริ่มต้นกันใหม่แต่ก็พอมีฐานอยู่บ้างก็เปรียบเสมือนวิธีการ “เพาะเม็ดมะม่วง” ให้งอกขึ้นมาใหม่ มีการศึกษาความเหมาะสมครบประหม่าให้งอกเงยเป็นมะม่วงต้นใหม่ในระยะกลาง สุดท้ายโครงการที่ต้องเริ่มต้นโดยยังไม่มีฐานอะไรเลยเรียกว่านับหนึ่งกันทีเดียวนั้น เราก็อาจเทียบได้กับวิธีการ “ทำชีวภูตสังเคราะห์” หรือเพาะเลี้ยงตั้งแต่ชั้นเนื้อเยื่อกันใหม่เลยกว่าจะเห็นผลก็ต้องใช้ระยะเวลายาวนาน

การลงทุนเนี่ย นักเศรษฐศาสตร์ระดับโลก คุณ “พอล ครุกแมน” เคยวิจารณ์โครงสร้างเศรษฐกิจไทยที่ผมนำมาตีความได้ว่า...การใช้จ่ายภาครัฐและการปรับโครงสร้างหนี้สถาบันการเงินจะทำให้เศรษฐกิจไทยฟื้นฟูได้ แต่ถ้าจะให้ฟื้นตัวแบบยั่งยืนละก็ต้องมีโครงการนำลงทุนใหม่ๆ เพื่อให้มีการว่าจ้างงานมากๆ พอเพียงกับคนตกงานคนล้นงานในปัจจุบันและในอนาคต จึงจะมีรายได้ใช้จ่ายภาคประชาชนที่ทำให้เศรษฐกิจเกิดสมดุลระหว่างการผลิตกับการบริโภคได้ในที่สุด

● **การลงทุนคือปัจจัยการฟื้นตัวอย่างยั่งยืน**

เป็นที่รู้กันแล้วสินะว่า...เศรษฐกิจไทยที่ฟื้นตัวกันชั่วคราวตอนนี้เนี่ยเกิดจาก “การใช้จ่ายภาครัฐ” กับ “การแก้ไขปัญหาหนี้เสียในสถาบันการเงิน” แต่จะให้เศรษฐกิจไทยฟื้นตัวอย่างยั่งยืนจากรูปตัว V หรือรูปตัว B เป็นรูปูรู $\sqrt{\quad}$ โดยไม่ให้ตกต่ำลงมาใหม่เป็นรูปตัว W อีกละก็ ต้องกระตุ้นอีก 2 ปัจจัยให้เดินหน้าต่อไปนั่นก็คือ “การใช้จ่ายภาคประชาชน” กับ “การลงทุนภาคเอกชน” ครับ

ผมทำงานเป็นที่ปรึกษาให้กับหน่วยงานรัฐและเอกชน เช่น สจร. กทม. สภาพัฒนา กรมชลประทาน กรมพัฒนาและส่งเสริมพลังงาน การไฟฟ้าฝ่ายผลิต การไฟฟ้าภูมิภาค ปตท. กรมทรัพยากรธรณี กรมประมง กรมควบคุมมลพิษ สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม กรมทางหลวง การรถไฟ องค์การรถไฟฟ้ามหานคร ฯลฯ บริษัทเครือปูนซีเมนต์ไทย บริษัทปริโตรเคมีแห่งชาติ บริษัทปุ๋ยแห่งชาติ บริษัทเครื่องอุตสาหกรรมทีพีไอ ท่าเรือ หมือ่งแร่ โรงแรม โรงงาน โรงไฟฟ้า ฯลฯ กว่า 200 โครงการในระยะเวลา 23 ปีที่ผ่านมา ผมได้สัมผัสกับโครงการที่เอกชนเขาสนใจจะลงทุนมากมาย และได้เดินทางไปทุกจังหวัดทั่ว

ประเทศ ผมได้นำประสบการณ์ความรู้ที่สั่งสมมาสองทศวรรษนี้มาสร้างเป็นโครงการที่นำลงทุนของประเทศไทยให้เป็นรูปธรรมจับต้องได้ 10 โครงการ บางโครงการก็เป็นแนวคิดภูมิปัญญาที่หน่วยราชการมีอยู่แล้วแต่ยังไม่ได้ออกมาขายความคิดให้กับภาคเอกชน เพียงคิดแต่ว่ารัฐลงทุนแล้วไม่คุ้มก็เลิกกันไป เอกชนเขาคลองตัวว่าเขาสามารถรับสัมปทาน บริหารจัดการให้คุ้มมากกว่ารัฐได้ เมื่อเขาเห็นว่าคุ้ม เขาก็มาลงทุน คนไทยจะได้มีงานทำ มีรายได้ มีการใช้จ่ายภาคประชาชน เศรษฐกิจจึงจะฟื้นฟูอย่างยั่งยืนเป็นรูปตัวรูป $\sqrt{\quad}$ ได้

1. โครงการคลองกระระหว่างประเทศ

ผมให้คลองกระเป็นโครงการนำลงทุนอันดับแรกตามศักยภาพของประเทศไทยที่ประชาคมโลกต้องการเลยละครับ คลองกระนั้นไม่ใช่โครงการระดับประเทศหรือระดับภูมิภาคนะครับคุณ หากแต่โลกเขาจัดให้เป็น 1 ใน 10 โครงการนำลงทุนระดับโลกเชียวละ คนไทยเรา รัฐบาลไทยเรารู้กันมาตั้งนานแล้ว แต่ยังไม่ยอมมีใจเอื้อเพื่อมาสนับสนุนการลงทุน เพราะระยะกว่าจะก่อสร้างแล้วเสร็จก็ 8-10 ปีเปลี่ยนรัฐบาลไปเรื่อยๆ ไม่ได้เห็นผลงานทันการเลือกตั้งก็เลยขาดคนเหลียวแลอย่างจริงจัง อันที่จริงนะ นักลงทุนทั่วโลกเขาคอยนะครับว่าเมื่อใดจะเอาจริงกันซะทีและขอให้จริงนานๆ ไม่ใช่เปลี่ยนรัฐบาลทีก็เปลี่ยนแนวคลองที่เหมือนกับสะพานเศรษฐกิจเขาเทินซีบอร์ดที่เปลี่ยนจากแนวกระปี๋-ขนอมเป็นแนวทำเหมือง-สิชล ไม่มีกฎหมายโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่กำหนดไว้ว่าห้ามเปลี่ยนอีกนะมารองรับ

เราลงทุนขุดคลอง ลงทุนทำอุตสาหกรรมชายฝั่งทะเล ลงทุนทำกิจการพาณิชย์นาวี ลงทุนการค้า การบริการการท่องเที่ยว ลงทุนการศึกษาฝึกอบรมได้ตั้งเยอะเยอะในโครงการคลองกระโครงการเดียว จัดสรรจัดสัมปทานกันไปเลย่ว่าชาติใดจะมาร่วมลงทุนกับคนไทยในสวนใดของคลองกระ จัดส่งเสริมการลงทุน ส่งเสริมการภาษีให้กับเขา จัดสิ่งอำนวยความสะดวกให้กับเขา ให้เขามีหลักประกันว่าเขาลงทุนไปไม่สูญเปล่า ไม่มีการย้ายแนวคลองไปมาเป็นว่าเล่น ไม่มีผลประโยชน์ส่วนตัวจากการย้ายแนวคลองเข้ามาทำลายผลประโยชน์ส่วนรวมของประเทศ เช่นนี้แล้ว เศรษฐกิจไทยจะฟื้นตัวอย่างยั่งยืนมั่นคงและมั่นคงังจริงครับ

แนวคลองกระที่เหมาะสมน่าจะเป็น **หลังสวน (ชุมพร) – ราชกรูด (ระนอง)** ซึ่งตรงนั้น ประชากรยังไม่มากเพราะมีแนวที่ราบแคบไม่เหมือนอย่างสงขลาที่มีที่ราบกว้างคนอยู่กันเยอะ จะพัฒนาอย่างไรก็ติดขัดเรื่องชดเชยที่ดินย้ายคน ขอแต่มีกฎหมายเวนคืนออกมาก่อนเป็นการป้องกันผู้คนเก็งกำไรที่ดิน แล้วมีกฎหมายโครงสร้างพื้นฐานคลองกระตามมา ก็จะเป็นความเพียรที่บริสุทธิ์ในการพัฒนาคลองกระละครับ

2. โครงการรถไฟความเร็วสูงระหว่างภาค

ผมเคยมีโอกาสนั่งรถไฟความเร็วสูงที่ตอนนั้นเร็วที่สุดในโลกสายยุโรปเชื่อมฝรั่งเศสกับอังกฤษระหว่างทาง..ผมเห็นรถเบนซ์ 500 วิ่งแข่งขนานกับรถไฟความเร็วสูงในชนบทของฝรั่งเศส ปรากฏว่าแป๊บเดียวเท่านั้น รถไฟความเร็วสูงแซงเบนซ์ 500 ทิ้งไม่เห็นฝุ่นเลยล่ะครับ เร็วจริงๆ จากปารีสฝรั่งเศสข้ามช่องแคบอังกฤษถึงกรุงลอนดอนก็ประมาณกว่าสิบหนึ่งของการบินไทยไปภูเก็ตล่ะครับ

คุณรู้ไหมว่า..การบินไทยบินไปเชียงใหม่สัปดาห์ละ 83 เที่ยวบิน ไปภูเก็ตสัปดาห์ละ 87 เที่ยวบิน เรียกว่าออกทุกชั่วโมงกันเลยทีเดียว ยิ่งหน้าเทศกาลยิ่งจองตัวยากมาก..ผมมีบ้านอยู่เชียงใหม่รู้ดีครับ เส้นทาง 3 สายในประเทศที่ทำกำไรให้กับการบินไทยคือสายเชียงใหม่ ภูเก็ต และหาดใหญ่ ที่คนเขากลัวกันว่าหากมีรถไฟความเร็วสูงในเส้นทางดังกล่าวแล้วจะทำให้การบินไทยเจ๊งนะไม่ต้องกลัวดอกครับ เครื่องบินใช้เวลาประมาณ 1 ชั่วโมง ส่วนรถไฟความเร็วสูงใช้เวลาประมาณ 3-4 ชั่วโมงเกือบครึ่งวัน ใครรีบก็ไปเครื่องบิน ใครไม่รีบก็ไปรถไฟความเร็วสูง เครื่องบินน่าจะเพิ่มเที่ยวบินมากกว่านี้น่าจะไม่เหมาะสมแล้ว...ออกทุกชั่วโมง แบ่งผู้โดยสารไปทางรถไฟความเร็วสูงไปทำงาน ไปท่องเที่ยวตามศักยภาพนั้นทลัญจกร นิเวศลัญจกร และวัฒนลัญจกรของประเทศไทยบ้างคงไม่ถึงกับเจ๊งดอก

สภาพัฒน์เคยศึกษารถไฟความเร็วสูงไว้สองเส้นทางสายตะวันออกไปถึงพัทยา-ระยอง และสายเหนือขึ้นเชียงใหม่ มีสถานีอยู่ที่ม้งกะสัน ถ้ารัฐลงทุนเองจะไม่คุ้ม ก็เปิดให้เอกชนที่บริหารดีกว่ามาทำเป็นสัมปทานสิครับ ผมขอเสนอไว้ 4 เส้นทางในฐานะคนเดินทางมาแล้วทั่วประเทศ คือ

- **สายเหนือ** กรุงเทพ – เชียงใหม่ – เชียงราย
- **สายใต้** กรุงเทพ – หาดใหญ่ – ภูเก็ต
- **สายตะวันออก** กรุงเทพ – พัทยา – ระยอง – จันทบุรี
- **สายอีสาน** กรุงเทพ – อุบลราชธานี – มุกดาหาร – นครพนม – หนองคาย

3. โครงการรถไฟฟ้าระหว่างเมือง

ผมกำลังทำแผนแม่บทรถไฟฟ้ให้ สจว. ซึ่งต้องมีการปรับปรุงทุก 5 ปีเหมือนกับผังเมืองที่เขาปรับกันทุก 5 ปี เพื่อให้การขยายเมืองมีรถไฟฟ้ชั้นนำและรองรับอย่างสอดคล้องกันอย่างไรล่ะครับ คนไทยทุกคนในกรุงเทพมหานครบอกรับเป็นเสียงเดียวกันว่า..รถไฟฟ้าน่าจะมีมาตั้งนานแล้ว

เมื่อ 10 ปีที่แล้ว ผมเป็นนักเขียนประจำนิตยสาร “สาวสวย” “น่ารัก” “คัทลียา” “เรา” “เสน่ห์สาว” ผมเคยเขียนบทความไว้ตั้งนานแล้วเกี่ยวกับกรุงเทพจะโตไปทางไหน ผมเสนอให้คนอยู่ชานเมืองกันแถวนครนายก ชลบุรี สระบุรี อยุธยา นครปฐม ราชบุรี แล้วนั่งรถไฟฟ้าเข้ามาทำงานในกรุงเทพ เย็นก็กลับออกไป รถจะได้ไม่ติด กรุงเทพจะได้มีคุณภาพอากาศที่ดีให้กับลูกหลานเรา เป็นเมืองน่าอยู่น่าทำงาน มาถึงปีนี้ คนกรุงเทพมีรถไฟฟ้าสายแรกกันแล้ว และจากการวิจัยพบว่าทุกคนต้องการให้ต่อขยายเส้นทางไปถึงชานเมืองนอกกรุงเทพกันทั้งนั้น

ตอนนี้ กรุงเทพจะโตเป็นจุดๆ อย่างมีทิศทางครับ นักผังเมืองบอกว่าจะมี 4 แห่งที่จะเป็นศูนย์กลางหลายศูนย์กลางสำหรับกรุงเทพในอนาคต นั่นก็คือ

- **พระราม 3** : ตรงนี้จะเป็นศูนย์กลางการลงทุนต่างชาติ ด้านสถาบันการเงินและแปรรูปรัฐวิสาหกิจ ผมกำลังทำแผนแม่บทการพัฒนาให้กับ กทม. อยู่ครับ
- **บางนา-ตราด** : จะโตเพราะมีสนามบินหนองงูเห่าทำให้เป็นศูนย์กลางการส่งออกโดยเครื่องบิน เมื่อสนามบินสร้างเสร็จ
- **แจ้งวัฒนะ** : ต้นเหตุของความเจริญอยู่ที่ศูนย์กลางโทรคมนาคมครับ
- **บางซื่อ** : จะเป็นศูนย์กลางการคมนาคมทางบกระหว่างกรุงเทพกับต่างจังหวัดก็หมดขีดใหม่ยังไงล่ะครับ

ระบบรถไฟฟ้าที่กำลังทำแผนแม่บทใหม่นี้ต้องคลุมทั้ง 4 ศูนย์กลางและควรจะต้องขยายไปชานเมือง ซึ่งตอนนี้กำลังมีผู้จะลงทุนทำรถไฟฟ้าสายแม่กลอง-ราชบุรีอยู่ ถ้าให้ดี เปิดให้เอกชนต่างชาติมาลงทุนทำสัมปทานเองจะได้ไม่เสียดุลย์บัญชีเดินสะพัดของประเทศ ในกรุงเทพฯ เอาให้ครบที่ผมเคยพูดไว้เมื่อ 10 ปีที่แล้วก็พอใจแล้วครับ..มี 6 สายคือ **สายนครนายก สายชลบุรี สายสระบุรี สายอยุธยา สายนครปฐม และสายราชบุรี** ส่วนต่างจังหวัดเช่น ภูเก็ต-ชายทะเลป่าตอง หรือรอบเมืองเชียงใหม่ก็น่าสนนะครับ

4. โครงการรถรางรอบเมือง

ผมเกิดย่านชาวจีนใจกลางกรุงเทพสมัยก่อนคือ สำเพ็ง-เยาวราช ผมมาโตแถวเสาชิงช้าซึ่งก็คือใจกลางของเกาะรัตนโกสินทร์ ตอนเด็กๆ ผมเคยนั่งรถรางจากเสาชิงช้ามาถึงสี่แยกปทุมวันซึ่งตะกอนยังไม่มียามสแควร์สยามดิศคอเวอริ์หรือสยามเซนเตอร์ดอกครับ ตอนเช้าๆ ยังมีตออยู่ผมจะนั่งรถรางไปกับป้าผมไปกินโจ๊กแถวเยาวราชแล้วกลับมาเปิดประตูร้านโต๊ะหมู่ธรรมาคณชื่อ “ร้านมหาไชย” ที่สี่กั๊กเสาชิงช้าตอนฟ้าสว่างพอดี

รถรางเป็นยานพาหนะที่ใช้ไฟฟ้าจึงปลอดภัยต่อคุณภาพอากาศในกรุงเทพมหานคร สมัยก่อนการไฟฟ้านครหลวงจึงเป็นผู้ดำเนินการ ที่เลิกไปก็เพราะเป็นรางเดี่ยวต้องรอสับหลักนานไปหน่อย หากเป็นรางคู่อย่างรถไฟฟ้าธนายงก็จะเร็วเพราะไม่ต้องรอสับหลักแต่อย่างใด รถรางนี้ดูยังงังก็ไม่ขัดสายตาไม่ขัดทัศนียภาพแบบรถไฟฟ้าเพราะเป็นสิ่งที่เราคุ้นเคยตากันมาตั้งแต่เด็ก

ปีคศ 2000 นี้ กทม. เขามีคำขวัญเชื้อเชิญนักท่องเที่ยวให้มาเที่ยวกรุงเทพฯ เป็น City of Culture หรือเมืองวัฒนธรรมได้รั้มจัตรจักรไทย **วัฒนธรรมกรุงเทพ** ก็มี 2 แห่งที่สำคัญอยู่ใจกลางกรุงเทพคือ **เยาวราช**ที่ผมเกิด **เกาะรัตนโกสินทร์**ที่ผมโต นั้นแหละ ส่วนตลาดน้ำหรือคลองภาษีเจริญ คลองบางกอกน้อยนี้ ผมว่าเป็นวัฒนธรรมไทยภาคกลาง จังหวัดอื่นก็มี ไม่เป็นเอกลักษณ์กรุงเทพเหมือนอย่างเยาวราชหรือเกาะรัตนโกสินทร์

กทม. เคยประสบความสำเร็จเชื้อเชิญในธนายงลงทุนรถไฟฟ้าโดยลดต้นทุนสำคัญคือค่าที่ดินซึ่งใช้ถนน กทม. นั้นแหละไม่ต้องเวนคืนชดเชย ผมว่า กทม. น่าจะออกโรงเชื้อเชิญนักลงทุนไทยหรือเทศมาทำรถรางกันใหม่ให้ทันสมัย ติดแอร์ มีรางคู่ และรวดเร็ว โดยส่งเสริมการท่องเที่ยวกรุงเทพฯ แห่งวัฒนธรรมในเส้นทางเอกลักษณ์วัฒนธรรมกรุงเทพ 2 สายคือ **“รอบเมืองเกาะรัตนโกสินทร์”** และ **“รอบเมืองเยาวราช”** ให้มีสถานีร่วมระหว่างสายแถวๆ เฉลิมกรุงที่มีสรรพสินค้าโอลด์สยามพลาซ่านะดีที่สุดครับ

5. โครงการดินสีย์แลนด์ไทยแลนด์

แนวคิดนี้คิดกันมา 3-4 ปีแล้ว ตอนนั้นผมทำแผนแม่บทเขื่อนกันคลื่นเขาชะงายฝั่งทะเลบางขุนเทียน และได้จัดทำโครงการให้มีสวนสนุกดินสีย์แลนด์ริมทะเลอ่าวไทยชะด้วยเลยบนเขื่อนกันคลื่นนั้น มาถึงปีคศ 2000 ดูทีวีเห็นฮ่องกงชิงตงหน้าเซ็นทรัลสัญญากับดินสีย์เวิลด์ทำฮ่องกงดินสีย์แลนด์ไปซะแล้ว แต่ยังไม่สายนะครับ ถ้าเราออกแบบดินสีย์แลนด์ไทยแลนด์ให้มีเอกลักษณ์สถาปัตยกรรมไทย มีลวดลายศิลปกรรมไทย ประยุกต์เสื้อผ้าตัวการ์ตูนให้ใช้ผ้าไทย ผมว่าเราจะเป็นคู่แข่งชั้นสำคัญกับฮ่องกงได้เลยนะครับ เพราะถ้าฮ่องกงเลียนแบบความคิดนี้ก็จะไม่มีเอกลักษณ์ของเขานอกจากจะเป็นแบบเมืองจีนแผ่นดินใหญ่

ผมกำลังวางแผนแม่บทการพัฒนาเมืองโดยรอบถนนวงแหวนอุตสาหกรรมซึ่งรวมทั้งพื้นที่สถานีรถไฟสายปากน้ำ **ที่ดินสถานีแม่น้ำเจ้าพระยา**ของการรถไฟตอนนี้เขาให้เชลล์ เอสโซ่เช่าทำคลังน้ำมันจะหมดสัญญาปี 2550 อีก 7 ปีข้างหน้า ที่ตรงนี้เมื่อคณะรัฐมนตรีมีมติให้คลังน้ำมันย้ายออกไปห่างจากชุมชนใจกลางกรุงเทพตามท่าเรือคลองเตยที่จะไปอยู่ที่แหลมฉบังแล้ว ผมว่าน่าจะเอามาให้เอกชนเช่าที่ระยะยาวทำสวนสนุกระดับดินสีย์แลนด์ที่มีเอกลักษณ์ไทย**ที่มีการแสดงแบบภูเกิดแผ่นดินฟ้าหรือสวนสามพรานเข้ามาแจม** สำหรับเป็นศูนย์กลางสำหรับอาเซียนและนักท่องเที่ยวต่างชาติให้ตรงตามคำขวัญ กทม.นครแห่ง

วัฒนธรรมซึ่งสามารถใช้เป็นคำขวัญที่อยู่คงกระพันไปถึงสิบปีข้างหน้าได้เพราะเป็นความจริงของกรุงเทพ โดยควรออกแบบสิ่งก่อสร้างให้มีเอกลักษณ์ดังไปทั่วโลกอย่างพระปรางค์วัดอรุณหรือโอเปราเฮาส์ของออสเตรเลีย

อีกบริเวณหนึ่งซึ่งจะทำได้คือ**บางขุนเทียน**ที่เคยวางแผนแม่บทกันไว้ เราดูโคโลนจากปากแม่น้ำเจ้าพระยามาใส่หลังเขื่อนกันคลื่น ขุดลอกแม่น้ำเจ้าพระยาและแม่น้ำท่าจีนทั้งสองสายเอาโคลนมาถมชายทะเลกรุงเทพ-สมุทรสาครที่ถูกกัดเซาะ ซึ่งนอกจากจะได้ที่ดินฟรีทำสวนสนุกระดับโลกแล้ว เรายังทำให้คุณภาพน้ำในแม่น้ำทั้งสองสายดีขึ้นอีกด้วย..ปัจจุบันน้ำเสียที่เกิดขึ้นจะไหลไปมาออกทะเลไม่ทันน้ำขึ้นน้ำลงก็เพราะสันดอนปากแม่น้ำที่ตื้นขึ้นทุกปีนั่นแหละกันเอาไว้ละ..จะบอกให้ !

6. โครงการฮ่องกงสยาม

ศักยภาพที่ประเทศไทยมีและที่ประชาคมโลกยอมรับอีกประการหนึ่งคือ ความสามารถในการให้บริการ โดยเฉพาะศูนย์การค้าแล้ว ประเทศไทยออกแบบศูนย์การค้าได้สวยงาม ใหญ่โต อลังการ ทันสมัยไม่แพ้ชาติอื่นใดในโลก ผู้ที่เคยเดินทางไปช้อปปิ้งต่างประเทศจะเห็นด้วยกับผม แม้แต่ห้างแอรอดกลางกรุงลอนดอนที่ว่าใหญ่โตมโหฬารแล้วก็ตาม ผมว่าเอาซีคอนสแควร์มารวมกับเสวีเซนเตอร์ศรีนครินทร์แล้วทำสวนอาหารบิวอยู่ตรงกลางเชื่อมระหว่างสองห้าง แอรอดก็แอรอดเถอะน่า !..ไม่รอดแน่ รืออย่างเอมโพริเย่มที่ทันสมัยเหมือนอยู่ในเมืองนอกเนียทำให้ผมคิดต่อไปว่าถ้าทำให้ใหญ่แบบซีคอนสแควร์บวกรเสวีเซนเตอร์และทำให้ทันสมัยแบบเอมโพริเย่มเอามารวมกันในที่เดียวกัน แล้วจัดให้เป็น**เขตปลอดภาษีอย่างฮ่องกงใจกลางกรุงเทพ มีอาหารไทยและไทยลูกผสมต่างชาติที่ทุกชาติยอมรับ** เชื่อกะครับว่า...ฮ่องกงบริการแพคนไทยแน่ๆ เขายังต้องจ้างคนไทยบริการคนไทยด้วยกันเลย ใช่มั้ย..อีกโครงการที่ผมเสนอนำลงทุนคือ **“โครงการฮ่องกงสยาม”** นี้ละครับ ทำไมรี ?...เพราะว่าถ้าประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการคมนาคมประตูสู่อินโดจีนทางบก ทางอากาศ ทางน้ำ ในภูมิภาคนี้เมื่อใด เมื่อนั้นกรุงเทพมหานครโดยเฉพาะย่านธุรกิจพระราม 3 ก็จะกลายเป็นศูนย์กลางสู่อินโดจีนตามผังเมืองรวมกทม. เราเอาชื่อเสียงของกรุงเทพฯ ที่เป็นศูนย์กลางของทุกอย่างมาทำให้กลายเป็นข้อดีซะ เมื่อคลองกระสร้างเสร็จ สนามบินนานาชาติหนองจุกเข้าใช้งานรถไฟความเร็วสูงเป็นจริง ทางพิเศษหรือมอเตอร์เวย์สร้างเป็นโครงข่ายครบหมด เมื่อนั้นแหละที่เมืองเศรษฐกิจวิทยากรแบบพระราม 3 จะเจริญก้าวหน้า มีทุกอย่างที่กรุงเทพฯควรมีแต่มีการจัดการที่ดีกว่าเป็นศูนย์กลางทั้งการส่งเสริมการลงทุน การปลอดภาษี การคมนาคมขนส่งอย่างที่ผมวางแผนแม่บทเอาไว้แล้วละก้อ เมืองไทยจะเป็นเบญจราชสีห์ (เสือตัวที่ห้า) ได้อย่างแน่นอนและเป็นเสือที่ไม่กลายเป็นแมวเมื่อลูกโป่งแตกซะด้วยนะ คือเป็นเสือเหยียบลูกโลก มิใช่เสือเหยียบลูกโป่งอย่างที่แล้วๆ มา

7. โครงการสถานพักฟื้นคนชรานานาชาติ

เราทราบกันดีแล้วนะครับว่า นักท่องเที่ยวที่นิยมมาเมืองไทยมากที่สุดไม่ใช่คนอื่นไกลที่ไหนดอกครับ พี่ยูน "ญี่ปุ่น" เรายังเอง ผมทำงานโครงการผันน้ำกก-อิง-น่านร่วมกับผู้เชี่ยวชาญญี่ปุ่นจากใจแก้ว (องค์กรความร่วมมือระหว่างประเทศของญี่ปุ่น) เป็นวิศวกรระดับตึกเตอร์ชะด้วย เขาบอกว่าคนญี่ปุ่นชอบเมืองไทยมาก โดยเฉพาะจะชอบมาก 3 จังหวัดคือ **เชียงใหม่ เชียงราย และอุตรดิตถ์** เชียงใหม่-เชียงรายเขาชอบธรรมชาติและวัฒนธรรมซึ่งก็ตรงกับรสนิยมนิสัยใจคอคนญี่ปุ่นที่อยู่กับธรรมชาติและรักชาวัฒนธรรม ส่วนอุตรดิตถ์นั้นเขาชอบประวัติศาสตร์และศิลปกรรมเพราะคนญี่ปุ่นเคยมาตั้งบ้านเรือนอยู่ที่อุตรดิตถ์และอุตรดิตถ์มีซากสิ่งก่อสร้างที่สวยงามแม้ว่าจะเป็นซากก็ตามก็ยังสวย

เรารู้กันดีว่า เด็กเก่งๆ คนไทยเวลาสอบเอนทรานซ์จะเลือกหมอบเป็นอันดับแรก ผมเชื่อมั่นว่า ใจดีของหมอบเมืองไทยโดยเฉลี่ยควรจะสูงกว่าหมอบเมืองนอกซะด้วยซ้ำไป จะเห็นได้จากสมองไหลจากเมืองไทยไปเมืองนอกมีหมอบี่ละที่ฝรั่งยอมรับและรับรองในความสามารถ

ถ้าเราจัดเป็นสถานพักฟื้นคนชรา มีหมอบ มีพยาบาล มีผู้ช่วยพยาบาลแถวๆ **เชียงใหม่ เชียงราย** ให้มีมาตรฐานสากล มีเครื่องมือเครื่องใช้ที่ทันสมัย มีการคมนาคมสะดวก มีลานจอดเฮลิคอปเตอร์ สนามบินเครื่องบินเล็ก ผมว่ามีหมอบเมืองไทยและน้ำใจพยาบาลไทยผู้ช่วยพยาบาลไทยจะทำให้คนชรานานาชาติที่สะสมเงินไว้ยามแก่เฒ่าและไม่มีลูกหลานมาอยู่ดูแลได้เข้ามาพักฟื้นนำเงินเข้าประเทศมหาศาล ข้อสำคัญคือต้องให้สิทธิด้านคนเข้าเมืองเป็นพิเศษสำหรับผู้มีสัญญากับสถานพักฟื้นนี้ ผมว่าลูกค้ารายแรกๆ และคนสำคัญคงหนีไม่พ้นพี่ใหญ่พี่ยูนนั่นเองครับ

8. โครงการโรงแรมนานาชาติมาตรฐานโอเรียลเตล

โรงแรมโอเรียลเตลริมแม่น้ำเจ้าพระยาเราติดอันดับที่หนึ่งของโลกมาหลายๆ ปีซ้อนกันแล้ว...คุณคงเคยได้ยินข่าวนี้เสมอจนซาชินไม่เหลือที่หนึ่งเหมือนอย่างเรื่องอื่นๆ นี่แหละครับคือศักยภาพการบริการของคนไทยที่ประชาคมโลกต้องการและยอมรับ ผมว่านอกจากมาตรฐานด้านการบริการแล้ว มาตรฐานด้านรูปทรงอาคารที่อนุรักษ์ศิลปกรรมไทยเอาไว้ก็เป็นอีกประการหนึ่งซึ่งนานาชาติชื่นชม ผมจึงมีแนวคิดต่อไปว่า ทำไมเราไม่ขยายโอเรียลเตลให้เต็มพื้นที่อย่างเช่นพื้นที่สถานีแม่น้ำที่ติดกับย่านพระราม 3 ทำโรงแรมนานาชาติโดยยึดถือโอเรียลเตลเป็นต้นแบบ จัดการฝึกอบรมโดยพนักงานโอเรียลเตลเป็นครูให้ และออกแบบสถาปัตยกรรมร่วมสมัยให้มีลักษณะผสมของไทยจักรีกับสากล ตั้งอยู่ข้างๆ ดิสนีย์แลนด์ไทยแลนด์ที่มีเอกลักษณ์สถาปัตยกรรมไทยแหละดีเหมาะจะเจาะไปเลย !

อย่าลืมว่า...การท่องเที่ยวเป็นปัจจัยนำเข้าเงินตราต่างประเทศที่เร็วที่สุดและเกือบมากที่สุด ในขณะที่ลงทุนน้อยที่สุดเมื่อเทียบกับอุตสาหกรรมส่งออกหรือเกษตรกรรมส่งออก ถ้าเราทำ Second Oriental หรือโอเรียลแห่งที่สองใหม่ได้สำเร็จ และเรามีสนามบินหนองงูเห่าใช้งานแล้ว ผมว่าเงินตราต่างประเทศจะเข้ามาอีกมาก เพราะแทนที่นักท่องเที่ยวจะไปดูนครวัดแล้วนอนที่เขมร ไปดูเจดีย์ชเวดากองแล้วนอนที่พม่า ไปดูประตูชัยเวียงจันทน์แล้วนอนที่ลาว นักท่องเที่ยวเหล่านั้น ก็จะไปดูแล้วกลับมาอนที่เมืองไทยเราเพื่อที่วันรุ่งขึ้นเขาจะได้เวียนไปดูพม่า-เขมร-ลาวกันใหม่ ประเทศไทยเราก็จะกลายเป็น**ประตูสู่การท่องเที่ยวอินโดจีน** ได้อย่างแท้จริง

9. โครงการมหาวิทยาลัยนานาชาติวิทยาเขตประเทศไทย

ผมเคยเขียนหนังสือพิมพ์ “เสียงปวงชน” เป็นคอลัมน์สัปดาห์หนึ่งเมื่อกว่า 10 ปีที่แล้ว ผมได้เสนอแนะว่า มหาวิทยาลัยนานาชาติน่าจะมีสาขาในประเทศไทย เอาอาจารย์เขาเอาตำราเขาขนห้องสมุดมาไว้ในประเทศเราดีกว่า สิ่งลูกหลานเราไปอยู่กับเขา เสียเงินเสียทองยังไม่พอ ผลอยู่ บางรายเสียคนเสียตัวหรือเสียนิสัยจนเสียอนาคตไปก็มาก ตัวผมเองก็เคยเรียนปริญญาเอกด้านเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยในออสเตรเลีย ผมรู้ว่าค่าเทอมแพงขนาดไหน แล้วจะค่าใช้จ่ายอีกล่ะ

เดี๋ยวนี้มหาวิทยาลัยในประเทศไทยเปิดสอนปริญญาโททุกแห่ง สอนถึงปริญญาเอกก็มาก แต่ค่านิยมคนไทยก็ยังไปเรียนต่อเมืองนอกกันอยู่เยอะอยู่ดี ยิ่งปริญญาตรีที่สอบเอนทรานซ์จำกัดจำเขี่ยคือกัดและเขี่ยทิ้งคนไม่เก่งพอด้วยแล้ว ยังมีไปเรียนเมืองนอกหลังเอนทที่ไม่ติดกันเยอะแยะ ปีๆ หนึ่งเงินออกนอกประเทศมากมาย แทนที่จะเอาเม็ดเงินเหล่านั้นไว้ใช้จ่ายบริโภคประจำวันในประเทศ ก็ต้องขนไปใช้จ่ายให้ฝรั่งเมืองนอกแทน

ผมมีโอกาสพลิกดูแผนลงทุนจังหวัดภูเก็ตตอนศึกษาทางพิเศษสายมอเตอร์เวย์ภูเก็ต-พังงา เขาเสนอให้ตั้งมหาวิทยาลัยนานาชาติวิทยาเขตประเทศไทยที่**ภูเก็ต**กันเลย ผมดูแล้วมีอีกหลายจังหวัดนอกเหนือจากภูเก็ตที่อาจารย์ฝรั่งเค้าอยากจะมาอยู่ เช่นที่**เชียงใหม่-เชียงใหม่**ที่อากาศคล้ายบ้านเขาเอง หรือที่**พัทลุง**ทะเล ที่**อุบลราชธานี**ก็น่าอยู่ผู้คนมีน้ำใสใจคอดีเป็นกันเองกับฝรั่ง หรือจะเป็น**อุดรธานี**ถิ่นบ้านเก่าที่ทหารฝรั่งเคยอยู่ก็ยังมี โครงการนี้น่าลงทุนนะครับ...คนไทยลงที่ดินเป็นทุน ฝรั่งลงอาจารย์ ห้องสมุดเป็นทุน ที่เหลือเปิดระดมทุนกู้ยืมจากสถาบันการเงิน พันธบัตร หรือหุ้นที่ให้สิทธิลูกหลานผู้ถือหุ้นเงินจำนวนที่กำหนดไว้เรียนฟรีก็ยังไหว

10. โครงการสินค้าแปรรูปสมุนไพรไทย-หัตถกรรมไทยส่งออก

ประเทศไทยเรามีความหลากหลายทางชีวภาพสูงทำให้มีพืชสมุนไพรชนิด อีกทั้งภูมิปัญญาไทย เรารู้จักยาสมุนไพรมากมายที่ฝรั่งเทียบไม่ได้ กระแสความต้องการของประชาคมโลกในสหัสวรรษใหม่เขา ต้องการสินค้าธรรมชาติ ไม่มีการปรับแต่งยีน GMO ที่มีการผลิตได้มาตรฐานและองค์รณานาชาติรับรอง ถ้าเราทำได้ตามที่โลกต้องการ อนาคตสินค้าแปรรูปสมุนไพรไทยในชีวิตประจำวันทั้ง **แชมพู ครีมนวดผม แวกซ์หมักผม สบู่เหลวอาบน้ำ ยา ข้าวกลิ้ง และอาหารเสริมยี่ห้อไทยแลนด์**นี้แหละจะไปวางขายตามห้างสรรพสินค้าและร้านค้า 7-11 (เซเว่นอีเลฟเว่น) เมืองนอกได้ เจ้าของ 7-11 เมืองไทยน่าจะติดต่อกับต้นตำรับ 7-11 เอาสินค้าการเกษตรไทยสินค้าสมุนไพรไทยไปวางขายได้ทั่วโลกนะครับ

คนไทยเรามีฝีมือด้านหัตถกรรมอยู่ในสายเลือดแล้ว ทั้งยังได้รับพระมหากษัตริย์คุณในการพัฒนา ฝีมือด้านหัตถกรรมให้ตรงตามรสนิยมประชาคมโลกโดยโครงการศิลปาชีพพิเศษ เจ้าของแฮรอดในกรุงลอนดอนเห็นยังติดใจสั่งนำเข้าเป็นประเดิมเลย ถ้าเรามีการผลิตที่เป็นระบบ มีการตลาดที่มีระบบ เราสามารถส่งออกทางสนามบินหนองงูเห่า..ทางคลองกระไปยงนานาชาติได้อย่างแน่นอน นำรายได้มาสู่พี่น้องไทยในชนบทอย่างยั่งยืน เรามีบริษัทช่วยพัฒนาที่พัฒนาจากมูลนิธิช่วยพัฒนาแล้ว และในไม่ช้าเราคงมีบริษัทศิลปาชีพที่ก้าวจากมูลนิธิศิลปาชีพที่ทำโดยมิได้หวังกำไรมาเป็นรูปบริษัทที่มีความคล่องตัวและทำเป็นกำไรได้ เพื่อนำกำไรทั้งหมดกลับมาสู่ประชาชนผู้ยากไร้ต่อไป

ขอทรงพระเจริญเกิดพระพุทธเจ้าข้าทั้งองค์พระมหากษัตริย์และองค์พระบรมราชินีนาถผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตาอันบริสุทธิ์ต่อปวงชนชาวไทยทั้งมวล ผมเคยได้ชื่นชมพระบารมีอย่างใกล้ชิดที่สุดตรงเบื้องหน้าทั้งสองพระองค์ รวมทั้งทูลกระหม่อมพระเทพและเจ้าฟ้าหญิงจุฬารมณีย์เมื่อครั้งทำงานการศึกษาชลประทานน้ำเค็มให้กับสถาบันวิจัยจุฬารมณีย์...นับว่าเป็นบุญอย่างยิ่งครับ **“คนไทยรักทุกพระองค์...รักมากด้วย”**

● **ความเป็นรูปธรรมของแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจประเทศไทยใน 20 ปีข้างหน้า**

โครงการนำลงทุนของภาคเอกชนในประเทศไทยที่เสนอมารูปธรรมจับต้องได้นี้ จะสอดคล้องกันกับวิสัยทัศน์ของภาครัฐที่มองแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจในประเทศไทยอีก 20 ปีข้างหน้าในแต่ละภาคของประเทศไว้ดังนี้ครับ...

(1) **ภาคกรุงเทพมหานคร** : คือกรุงเทพมหานครและจังหวัดปริมณฑล 5 จังหวัด (นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรสาคร สมุทรปราการ นครปฐม) รวมทั้งชายฝั่งทะเลภาคตะวันออก (ชลบุรี ระยอง) และภาคกลางตอนบน (อยุธยา สระบุรี) ภาครัฐมองว่ากรุงเทพควรหยุดโตได้แล้ว แต่ให้ไปโตในจังหวัด

ปริมาณพลโดยรอบแทนและขยายไปถึงชายฝั่งทะเลภาคตะวันออกและภาคกลางตอนบน ด้วยการส่งเสริมระบบคมนาคมขนส่งให้สะดวกรวดเร็วทันสมัย ตรงนี้แหละครับโครงการรถไฟฟ้า รถไฟความเร็วสูงน่าจะมีส่วนอย่างมากในการพัฒนาประเทศให้เป็นจริงตามนี้ได้ และควรเป็นโครงการที่รัฐนำส่งเสริมการลงทุนเป็นที่สุด กรุงเทพมหานครเป็นศูนย์กลางของทุกอย่างอยู่แล้ว เราควรใช้ยุทธศาสตร์นี้ให้เป็นประโยชน์ โดยกรุงเทพมหานครจะต้องมีการพัฒนาการขนส่งทางอากาศ ทางบก ทางน้ำ และทางโทรคมนาคมให้เป็นศูนย์กลางธุรกิจการค้าและการบริการเชื่อมโยงกับประเทศต่างๆ ทั่วโลกโดยเฉพาะอย่างยิ่งในภูมิภาคเอเชีย ซึ่งกรุงเทพมหานครเราจะต้องมีโครงการนำลงทุนที่น่าสนใจจึงจะยกตัวเองให้ขึ้นมามีบทบาทในสังคมโลกเช่นนั้นได้ โดยอาจเป็นโครงการสินค้าปลอดภาษีแบบฮ่องกง โครงการโรงแรมนานาชาติที่มีมาตรฐานอย่างโอเรียลเต็ล หรือโครงการสวนสนุกดิสนีย์แลนด์ที่มีเอกลักษณ์ของไทย เป็นต้น

(2) **ภาคใต้** : เป็นยุทธศาสตร์ที่ได้เปรียบจากที่ตั้งทางภูมิศาสตร์เศรษฐกิจสามารถเป็นประตูใหม่ของประเทศสุหนานาชาติได้เพราะถ้ามีโครงการนำลงทุนอย่างคลองกระ (ชุมพร-ระนอง) ที่เปิดสู่ทะเลทั้งสองด้านได้ คือมหาสมุทรแปซิฟิกสู่ญี่ปุ่น เกาหลี ไต้หวัน จีน และมหาสมุทรอินเดียสู่อ่าวหรับ อินเดียแล้วละก้อเราสามารถเป็นศูนย์กลางผลิตและจำหน่ายน้ำมัน ปิโตรเลียมแทนสิงคโปร์ได้ในอีก 20 ปีข้างหน้า อีกทั้งเรายังมีแหล่งท่องเที่ยวระดับโลกที่ภูเก็ท สมุยที่นำลงทุนโครงการรถไฟความเร็วสูงรองรับนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นทุกปีจนเที่ยวบินที่ออกทุกชั่วโมงในปัจจุบันจะรับไม่ไหวในอนาคต

(3) **ภาคเหนือ** : มียุทธศาสตร์ภูมิศาสตร์ธรรมชาติและวัฒนธรรมเป็นข้อได้เปรียบที่ขาดอยู่ก็คือโครงสร้างพื้นฐานด้านการคมนาคมขนส่งเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านตามจุดเปิดชายแดนสู่ลาว พม่า จีน เวียดนาม (เชียงราย น่าน ตาก) ซึ่งแน่นอนอีกถ้าโครงการรถไฟความเร็วสูงน่าจะเป็นอีกโครงการที่นำลงทุนเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวและสนับสนุนการค้าชายแดน โครงการลงทุนด้านการให้บริการสถานพักฟื้นนานาชาติในภาคเหนือจะเป็นดึงธรรมชาติของภาคเหนือและนิสัยใจคอของคนภาคเหนือมาแปรรูปเป็นเชิงธุรกิจได้อีกทางหนึ่ง

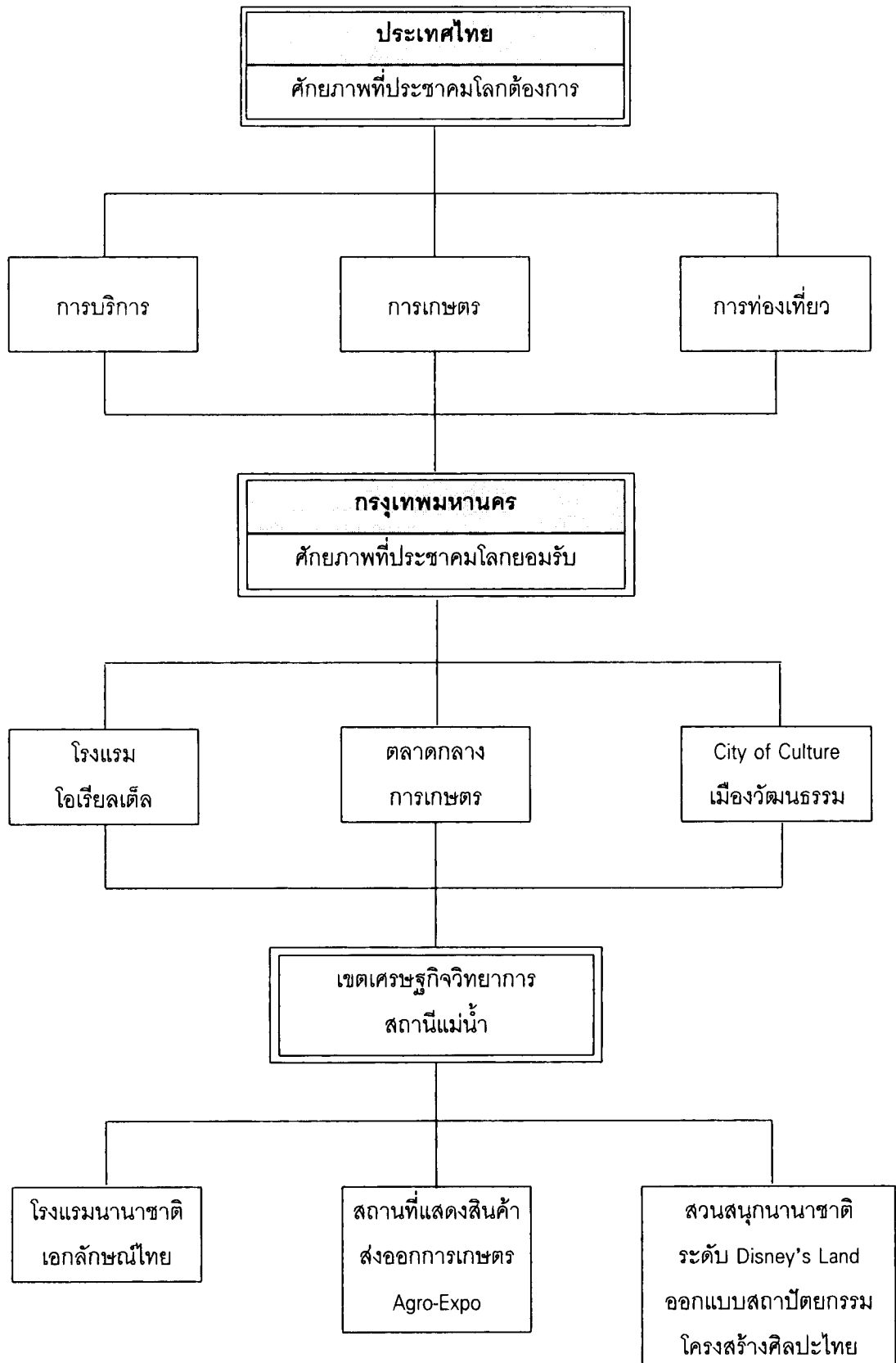
(4) **ภาคอีสาน** : ยุทธศาสตร์ด้านทักษะการเพาะปลูกและที่ดินที่เป็นที่ราบภาคอีสานนี้เหมาะอย่างยิ่งต่อการเกษตรสมัยใหม่ กว่า 40% ของเนื้อที่ในภาคอีสานเราสามารถปรับโครงสร้างการผลิตโครงสร้างพื้นฐานให้เป็นการเกษตรที่ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ได้ เพื่อให้ประเทศไทยเป็นแหล่งผลิตอาหารโลกใน 20 ปีข้างหน้า โครงการผลิตภัณฑ์ธรรมชาติในชีวิตประจำวันก็น่าเข้ามาแจ่มสินค้าอาหารตรงนี้ได้ นอกจากนั้นแล้วภาคอีสานยังมีเมืองชายแดน (หนองคาย นครพนม มุกดาหาร) เปิดสู่ลาว เขมร เวียดนาม จีนได้เหมือนกันกับภาคเหนือที่โครงการรถไฟความเร็วสูงน่าจะขยายเข้ามาถึงดินแดนภูมิศาสตร์อารยธรรมตะวันออกเฉียงเหนือให้เป็นประตูสู่การท่องเที่ยวอินโดจีนต่อไปได้ โดยอาจจัดโครงการมหาวิทยาลัยนานาชาติในภาคอีสานและภาคเหนือเพื่อพัฒนาคนไทยและคนในประเทศเพื่อนบ้านอินโดจีน

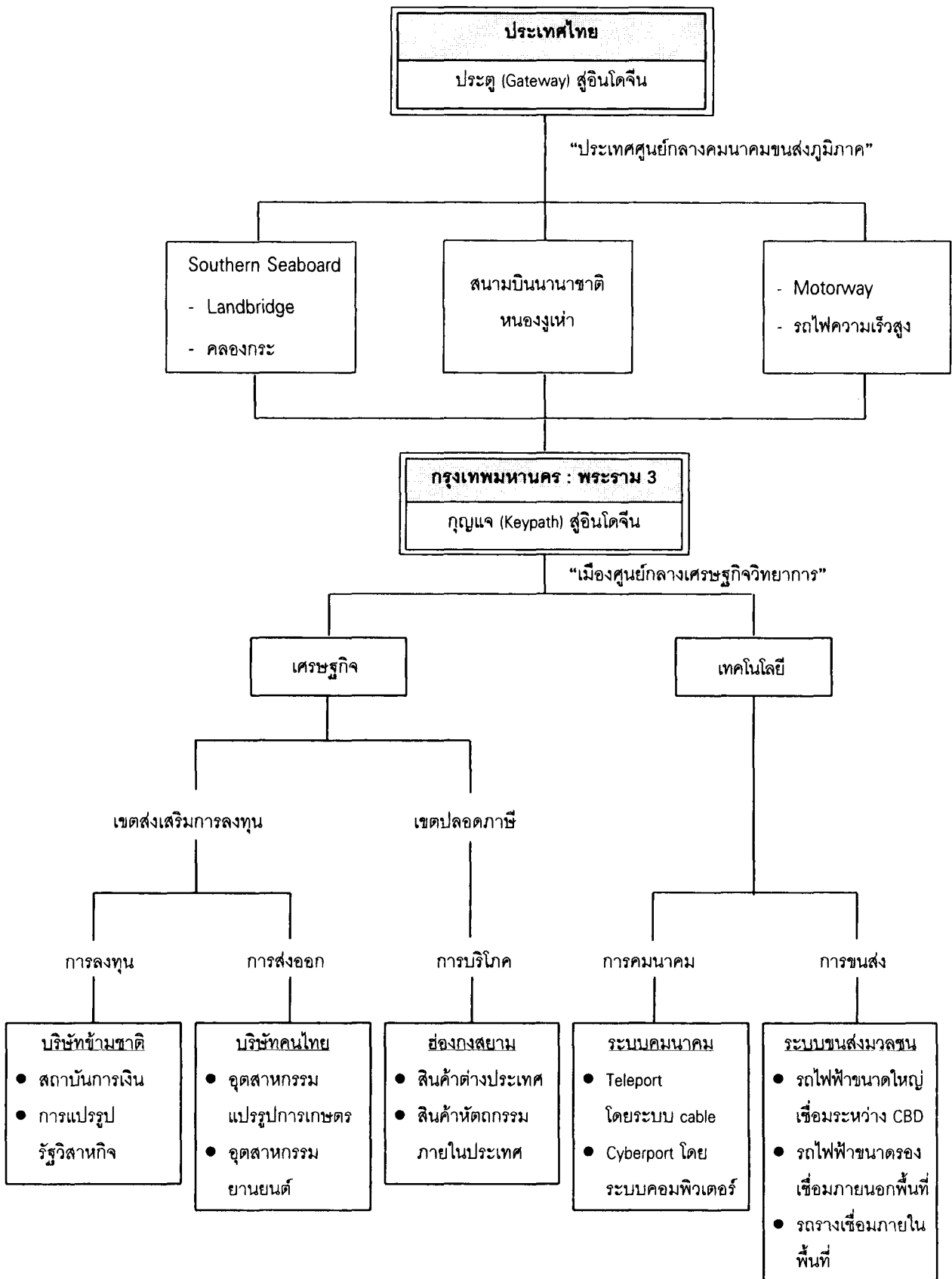
● **ไม่สงวนลิขสิทธิ์แนวความคิด**

10 โครงการนำลงทุนในประเทศไทยที่ผมเสนอแนวความคิดใหม่ให้ทำใหม่นี้ ประกอบด้วยโครงการด้านคมนาคมขนส่ง 4 โครงการ โครงการด้านการค้าการบริการ 4 โครงการ โครงการด้านการศึกษาและด้านการอุตสาหกรรมพื้นบ้านอีกอย่างละ 1 โครงการ ตามแนวทางการฟื้นฟูมุ่งแห่งพระมหาชก ดังนี้

1. **โครงการคลองกระระหว่างประเทศ (เพาะเมล็ด)**
2. **โครงการรถไฟความเร็วสูงระหว่างภาค (ปักชำ)**
3. **โครงการรถไฟฟาระหว่างเมือง (ปักชำ)**
4. **โครงการรถรางรอบเมือง (ปักชำ)**
5. **โครงการตีสันนีย์แลนด์ไทยแลนด์ (เพาะเนื้อเยื่อ)**
6. **โครงการฮอังกสยาม (เพาะเนื้อเยื่อ)**
7. **โครงการสถานพักพิบนานาชาติ (เพาะเมล็ด)**
8. **โครงการโรงแรมนานาชาติมาตรฐานโอเรียลเตล (เพาะเมล็ด)**
9. **โครงการมหาวิทยาลัยนานาชาติวิทยาเขตประเทศไทย (เพาะเมล็ด)**
10. **โครงการสินค้าแปรรูปสมุนไพรไทย-หัตถกรรมไทยส่งออก (เพาะเมล็ด)**

กล่าวคือ เป็นโครงการทำได้ระยะสั้นๆ (ปักชำ) 3 โครงการ ทำในระยะกลางๆ (เพาะเมล็ด) 5 โครงการ และเป็นโครงการที่ใช้เวลาระยะยาวหน่อย (เพาะเนื้อเยื่อ) อีก 2 โครงการ โดยทั้ง 10 โครงการข้างต้นนี้ ผมไม่สงวนลิขสิทธิ์แนวความคิดดอกครับ ใครจะเอาไปทำเอาไปดัดแปลงก็เชิญ ยิ่งจะขอบคุณชะอีกที่ท่านได้มีส่วนช่วยฟื้นฟูเศรษฐกิจไทยให้ยังยืนต่อไปในสหัสวรรษใหม่นี้ เพราะถ้าเราดึงเงินต่างชาติมาลงทุนได้ตามนี้ **เงินอย่างน้อย 5 แสนล้านบาทจะเข้ามาหมุนเวียนในประเทศ**ซึ่งเท่ากับพอดีกับเงิน 5 แสนล้านบาทที่กองทุนฟื้นฟูละลายหายไปให้สถาบันการเงินเมื่อปี 2542 คนไทยเราจะมึงงานทำมีรายได้เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 5 ล้านคน บัณฑิตว่างงาน พนักงานที่ถูกปลดถูกเชิญออกจะได้มึงงานทำกัน และมึงงานเหลือสำหรับคนไทยรุ่นใหม่ที่จะจบใหม่อีกไม่น้อยกว่า 10 ปีข้างหน้า ลงไปเถอะครับทุน ให้ทุนหมุนเวียนอยู่ในประเทศไทยเรา ให้คนไทยเราหลุดพ้นจากวิกฤติเศรษฐกิจ และให้คุณภาพชีวิตคนไทยที่รอความช่วยเหลือจากนักลงทุนผู้เอื้อเฟื้ออยู่ได้เป็นจริงจากครรรภ์มารดาถึงเชิงตะกอนเลยละครับ !

ทิศทางการพัฒนาเมืองไทยในสหัสวรรษใหม่ : แปลงเป้าประสงค์ ดร.ป๋วย สู่ทางปฏิบัติ

- **เมืองไทยยังมีหวัง. สหัสวรรษใหม่ความหวังใหม่**

ปีใหม่ 2543 นี้เรารู้กันชัดเจนแล้วว่าเศรษฐกิจไทยเราฟื้นแล้ว จะฟื้นเป็นรูปตัว V U หรือตัว W ก็แล้วแต่ ถ้าวินาทีนั้น แต่จะฟื้นฟูให้เป็นรูปตัวรูป $\sqrt{\quad}$ คือฟื้นอย่างยั่งยืนตลอดสหัสวรรษใหม่ที่เริ่มต้นตั้งแต่ปี 2001 นั้นต้องอาศัยผู้รู้ถึงศักยภาพของประเทศไทยที่จะนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศ ทั้งต้องเป็นศักยภาพที่ประชาคมโลกต้องการด้วย จึงจะสัมฤทธิ์ผลได้อย่างแน่นอน ประเทศไทยเรามีศักยภาพที่ตั้งทางภูมิศาสตร์เป็นประตูสู่ภูมิภาคอินโดจีน แต่เรายังขาดโครงสร้างพื้นฐานการคมนาคมมารองรับ เมืองไทยเรามีคนมีที่ดินที่เป็นแหล่งผลิตการเกษตรโลกได้ แต่ยังขาดน้ำ ขาดระบบจัดการที่ดีพอ

ผมเป็นลูกพี่ลูกน้องร่วมปู่ย่าตายายเดียวกันกับ **ดร.ป๋วย อึ๊งภากรณ์** ความสัมพันธ์ทางพันธุกรรมโดยทางสายเลือดก่อเกิดแนวคิดในการพัฒนาประเทศไทยไปในทิศทางเดียวกันที่สอดคล้องกัน เสียป๋วยมีเป้าประสงค์ในการพัฒนาประเทศเขียนไว้ครั้งแรกเมื่อ ค.ศ. 1980 เรื่อง **"คุณภาพแห่งชีวิต ปฏิทินแห่งความหวัง : จากครรภ์มารดาถึงเชิงตะกอน"** ผมเห็นว่าเมืองไทยเราขึ้นสหัสวรรษใหม่ปี ค.ศ. 2000 กันแล้ว จึงเป็นโอกาสอันดีที่จะมองวิสัยทัศน์ไปข้างหน้านับเวลาในช่วง 20 ปีที่เสียป๋วยตั้งเป้าประสงค์ไว้ก่อนหน้านี้แล้ว นั้น มีลูกทางหรือศักยภาพใดที่เป็นรูปธรรมที่จะชี้แนะให้พวกเราชาวไทยยังพอจะตั้งความหวังให้กับตัวเรา พี่น้องเรา ลูกหลาน เหลนเราได้บ้าง...อย่างไรมั่ง ? อาศัยโอกาสที่ผมทำงานเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านสิ่งแวดล้อมที่ปรึกษาแก่หน่วยงาน ของรัฐมากกว่า 20 ปีเท่ากันพอดีครบทุกสาขาทั้งด้านการพัฒนาการขนส่ง การพัฒนาแหล่งน้ำ การพัฒนาเกษตร การพัฒนาอุตสาหกรรม การพัฒนาประมง การพัฒนาที่พักอาศัย และการพัฒนาเมือง ผมจึงได้ประสบการณ์จากของจริงทั้งหมดของผม ซึ่งอันที่จริงก็คือภูมิปัญญาไทยระดับชาติที่รอบรู้ทุกด้านนำมาเชื่อมโยงกันกับเป้าประสงค์คุณภาพแห่งชีวิตของคนไทยที่เสียป๋วยตั้งไว้ ให้พวกเราได้มั่นใจได้ว่า **ประเทศไทยจะไม่ล่มสลาย!...ประเทศไทยยังมีความหวังที่เป็นจริงและเป็นไปได้** ในอันที่จะก้าวไปสู่คุณภาพของชีวิตที่ดีขึ้นจากสภาพวิกฤตปัจจุบันได้ในไม่ช้า !! ผมเป็นคนมองในแง่ดีเท่าที่เป็นจริงได้ครับ..ไม่ดีเลิศจนเป็นไปได้

● ศักยภาพประเทศไทยที่ประชาคมโลกต้องการ

คำถามยอดฮิตทุกวันนี้ คือ... “เมื่อไรเศรษฐกิจไทยจะฟื้น ?” คำถามนี้จะตอบได้ก็ต่อเมื่อมีคำตอบให้กับอีกคำถามหนึ่งซึ่งฮิตไม่แพ้กันว่า... “ทำอะไร ? เศรษฐกิจไทยจึงจะฟื้น ?” กล่าวคือ...

เมื่อใดก็ตามที่เรามีวิธีทำให้เศรษฐกิจไทยสามารถฟื้นได้จริงเมื่อนั้นแหละครับที่เศรษฐกิจไทยจะฟื้นสภาพวิกฤตอย่างทุกวันนี้

1. ศักยภาพของประเทศไทยที่ประชาคมโลกต้องการให้เป็นเส้นทางขนส่งทางทะเล แห่งใหม่ : คลองกระ

ประเทศไทยเรามีความได้เปรียบทางภูมิศาสตร์ทั้งทางอากาศ ทางบก และทางน้ำ ในอดีตประชาคมโลกเรียกร้องให้ไทยขุดคอคอดกระเป็นคลองเดินเรือทะเลเชื่อมระหว่างมหาสมุทรอินเดียกับมหาสมุทรแปซิฟิก เพื่อที่จะไม่ต้องเดินเรืออ้อมแหลมมลายูถึง 700 ไมล์ทะเล นับหลายร้อยปีถึงปัจจุบันในภาวะที่โอเปคสามารถขึ้นลงราคาน้ำมันค่าขนส่งได้ตามใจชอบ ประชาคมโลกก็ยิ่งต้องการให้มีคลองกระเพื่อลดระยะทางและระยะเวลาเดินทางลงอันหมายถึงความถึงการลดปริมาณการใช้น้ำมันเดินเรือลง 1.5-3 วันตามแต่ขนาดและชนิดของเรือ ทำให้ประหยัดเงินลงได้เที่ยวละ 50,000-300,000 เหรียญสหรัฐต่อเที่ยวหรือเท่ากับประมาณเที่ยวละ 200,000-1,200,000 บาท ซึ่งในปัจจุบันมีเรือผ่านช่องแคบมะละกาปีละ 100,000 เที่ยว...จึงเท่ากับประหยัดค่าน้ำมันไปได้ปีละ 20,000-120,000 ล้านบาท!! ในอนาคตยิ่งน้ำมันแพงยิ่งขึ้นและยังมีเรือเดินทะเลเพิ่มมากขึ้น ประชาคมโลกก็จะยิ่งประหยัดเงินมากยิ่งขึ้น

ถ้าประชาคมโลกเขาสามารถประหยัดน้ำมัน**ประหยัดเงิน**ได้ถึงขนาดนั้น ความวิตกกังวลว่าคลองกระ จะ**เสี่ยงต่อการลงทุน**เนื่องจากกลัวว่าไม่มีเรือย้ายจากช่องแคบมะละกาซึ่งมีความสามารถรองรับเรือได้ถึง 5 แสนเที่ยวต่อปีในขณะที่ยังมีเรือผ่านในปัจจุบันปีละ 1 แสนเที่ยวนั้นคงจะเสี่ยงน้อยลงได้แล้ว เพราะใครๆ เขาก็อยากจะลดค่าใช้จ่ายกันทั้งนั้น

ความวิตกกังวลที่มักนำมาใช้เป็นเหตุผลว่าโครงการคลองกระ**ไม่คุ้มค่า**ต่อการลงทุนอีกประการหนึ่งก็คือค่าลงทุนสูงถึง 810,000 ล้านบาท ใช้เวลาก่อสร้าง 8-10 ปีกว่าจะได้ทุนคืนก็ต่อเมื่อเปิดให้เดินเรือได้แล้ว และใช้เวลาคืนทุน 20-30 ปี โดยเกรงว่าอุตสาหกรรมและบริการสองฝั่งคลองจะมีไม่มากอย่างคลองสุเอซหรือคลองปานามา ซึ่งในเรื่องนี้..ในเมื่อคลองกระเป็นที่ต้องการของประชาคมโลกเป็นโครงการ 1 ใน 10 ที่นักลงทุนระดับโลกเห็นว่าน่าลงทุนที่สุด การระดมทุนคงจะไม่เป็นการยากและในระหว่างการก่อสร้างคลอง ก็ให้วางผังเมืองผังนิคมอุตสาหกรรมและก่อสร้างเมืองก่อสร้างโรงงานควบคู่กันไปด้วยก็จะเสร็จพร้อมๆ กัน ข้อ

สำคัญต้องมีกฎหมายฟื้นฟูโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจรองรับเพื่อประกันให้นักลงทุนต่างชาติมั่นใจว่าจะยังคงมีการก่อสร้างคลองกระต่อเนื่องไปไม่ว่าจะเปลี่ยนรัฐบาลหรือนักการเมืองชุดใดก็ชุดก็ตาม

คนไทยเป็นคนช่างวิตกครับ...ก็กลัวกันต่อไปว่าเมื่อมีการระดมทุนต่างชาติจะทำให้เสียเอกราชแบบคลองสุเอซ คลองปานามา หรือความกังวลเก่าๆ ที่ว่าชุดคลองกระจะเป็นการแบ่งแยกดินแดนทำให้ภาคใต้ตอนล่างกลายเป็นรัฐอิสระ เรื่องดังกล่าวเรามีวิธีการสมัยใหม่ในการกำหนดสัดส่วนผู้ลงทุนและกำหนดเงื่อนไขในสัญญาลงทุน เราเรียนรู้ข้อเสียเปรียบจากสัมปทานคลองสุเอซ คลองปานามา ทำให้เราสามารถบริหารคลองกระโดยตัวของเราเองได้โดยไม่ต้องให้สัมปทานที่ทำให้เราเสียเอกราชบนแนวคลองแก่ชาติอื่นไป ขอให้มีการกำกับดูแลกันรอกฎหมายสัมปทานอย่างโปร่งใสและมีวิสัยทัศน์ก็พอแล้วละครับ ส่วนการแบ่งแยกดินแดนอะไรเนี่ย ต้องรู้สึกนึกว่าแนวคลองกระที่เหมาะสมยาวประมาณ 75 กิโลเมตรอยู่ระหว่างอำเภอหลังสวน (ชุมพร) กับอำเภอราชกรูด (ระนอง) ซึ่งเท่ากับว่ามี 14 จังหวัดภาคใต้ทั้งหมดอยู่ใต้แนวคลองกระ ประชาชนคนไทยตั้ง 14 จังหวัดทั้งหมดจะพร้อมใจกันแบ่งแยกดินแดนเป็นรัฐอิสระก็ให้มันรู้ไป !!!...คลองกระก็แค่เหมือนกับแม่น้ำเจ้าพระยาคั่นธนบุรีกับกรุงเทพฯ ซึ่งก็ยังคงรวมกันเป็นกรุงเทพมหานครเหมือนเดิม ถ้ายังไม่ซัวร์กันจริงๆ ก็ทำโพลทุกสถาบันการศึกษาถามคนทั้งประเทศว่าจะเอาอย่างไรกันเลยสิครับ ให้โปร่งใสชัดเจนกันไปเลย

ความหวั่นวิตกยังไม่หมดลงง่ายๆ ครับ เพราะถ้าหมดไปง่ายๆ แล้วปานนี้ประชาคมโลกมีเส้นทางขนส่งทางทะเลแห่งใหม่ : คลองกระไปนานแล้ว มีความหวั่นเกรงเรื่องปัญหาสิ่งแวดล้อม กลั้วว่าระดับการขั้่นลงน้ำทะเลของมหาสมุทรอินเดียกับมหาสมุทรแปซิฟิกไม่ตรงกัน เกรงว่าน้ำเค็มที่เข้ามาตามแนวคลองกระจะทำให้สวนไร่นาสองฝั่งคลองเสียหาย เรื่องนี้แก้ไขได้ทางเทคนิคครับ ในเรื่องระดับน้ำที่ต่างกันสองชายฝั่งทะเลนั้น ให้ดูคลองปานามาเป็นต้นแบบของวิทยาการประตูเปิดปิดปรับระดับน้ำที่ได้ผลอยู่แล้ว ส่วนเรื่องน้ำเค็มรุกล้ำนะหากมองไปให้ไกลสักนิดก็จะเห็นว่าที่ดินสองฝั่งคลองมีค่ามีราคามากกว่าที่จะเป็นสวนเป็นนา ในไม่ช้าก็จะกลายเป็นอุตสาหกรรม คลังสินค้า เมืองที่มีคอนกรีตตาดักน้ำเค็มริมตลิ่ง จึงเป็นเรื่องซึ่งป้องกันได้ครับ

เมื่อพ้นข้อวิตกกังวลทั้งปวงแล้ว ก็น่าจะเริ่มก่อสร้างคลองกระควบคู่กับการวางผังเมืองผังนิคมอุตสาหกรรมได้แล้วนะครับ เพราะในระหว่างการก่อสร้างคนไทยไม่ต่ำกว่า 4 ล้านคนจะมีงานทำทั้งทางตรงและทางอ้อมจากคลองกระเงินลงทุนต่างชาติจะเข้ามาไม่น้อยกว่า 800,000 ล้านบาทมาหมุนเวียนในบ้านเรา ครั้นเมื่อถึงระยะเวลาใช้งานจะมีรายได้จากค่าผ่านทางและระวางสินค้าอีกไม่ต่ำกว่าปีละ 96,000 ล้านบาท ค่าเช่าโกดังสินค้า ค่าขนย้ายตู้สินค้า และค่าบริการอื่นๆ อีกไม่ต่ำกว่าปีละ 500,000 ล้านบาท ค่าพัฒนาที่ดินเพื่อการอุตสาหกรรมและการท่องเที่ยวเป็นเงิน 800,000 ล้านบาท คนไทยจะมีงานทำต่อเนื่องในโรงงาน โรงแรม ขนส่ง อาหาร และอื่นๆ ไม่น้อยกว่า 5-10 ล้านคน เราสามารถขายน้ำจืดให้ตะวันออกกลางได้ปีละ 20,000 ล้านบาท ขายสินค้าประมงให้ทั่วโลกได้ปีละ 40,000 ล้านบาท ผลิตสินค้าปิโตรเคมีได้ปีละ 30,000

ล้านบาท ผลิตภัณฑ์ยางปีละ 30,000 ล้านบาท อุตสาหกรรมอาหารปีละ 50,000 ล้านบาท อุตสาหกรรมจากแร่ธาตุปีละ 10,000 ล้านบาท อุตสาหกรรมเหล็กปีละ 50,000 ล้านบาท อุตสาหกรรมต่อ/ซ่อมเรือปีละ 50,000 ล้านบาท อุตสาหกรรมขนส่งสื่อสารปีละ 250,000 บาทและการท่องเที่ยวปีละ 20,000 ล้านบาท (ข้อมูลจาก:- คลองกระ : สร้างงาน สร้างชาติ การสัมมนาทางวิชาการ พ.ศ.2541 โดย อชวท. ร่วมกับจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและมูลนิธิพัฒนาชุมชนเมือง) ตัวเลขเกือบ 2 ล้านล้านบาทที่คาดว่าจะได้นี้อาจจะมองภาพดีเลิศเกินไป ผมขอเพียงแค่อ้อยละ 10 ที่เป็นจริงหรือ 2 แสนล้านก็คุ้มทุน ลงทุนชุด 8 แสนล้านภายใน 5 ปีแล้วละครับ ในเมื่อคลองกระสร้างงาน สร้างรายได้ได้ถึงประมาณนี้แล้ว เราน่าจะตัดสินใจทำได้แล้ว เพราะเมื่อใดที่เราเริ่มทำ เราก็จะเริ่มได้เงินกองทุนที่ต่างชาติร่วมกันลงทุน และตั้งแต่นั้นแหละครับ..ที่เราสามารถตอบคำถามแรกได้อย่างมั่นใจว่า...เศรษฐกิจไทยฟื้นได้แน่..ฟื้นฟูอย่างมั่นคง มั่นคง และยั่งยืนซะด้วย

ผมเองเคยเป็นอนุกรรมการในสภาผู้แทนราษฎรทำการศึกษาด้านวิชาการของโครงการคลองกระ และผมเคยศึกษาเกี่ยวกับโครงการสะพานเศรษฐกิจเขาเทียนซีบอร์ดด้วยเช่นกัน ผมนำคลองกระกับสะพานเศรษฐกิจมาเปรียบเทียบกัน พบว่า คลองกระเป็นที่ต้องการของประชาคมโลกมากกว่าสะพานเศรษฐกิจ เพราะคลองกระเราให้เรือผ่านเข้ามาในคลองโดยตรงเลย แต่สะพานเศรษฐกิจเขาให้ขนถ่ายสินค้าลำเลียงรถไฟแล้วให้เรือเปล่าอ้อมแหลมมาลาญไปรับ ฟังดูก็รู้ว่าอย่างใดจะยุ่งยากกว่ากัน

2. ศักยภาพของประเทศไทยที่ประชาคมโลกต้องการให้เป็นแหล่งผลิตอาหารโลก : โครงการผันน้ำโขง-ชี-มูล กก-อิง-น่าน และสาละวิน-เมย-ปิง

นับวันที่พลเมืองโลกมีประชากรเพิ่มมากขึ้น อาหารคือปัจจัยสี่พื้นฐานลำดับแรกที่ประชาคมโลกต้องการ และประเทศไทยมีศักยภาพทรัพยากรที่ดินที่เหมาะสมต่อการเป็นแหล่งผลิตอาหารเลี้ยงโลก กับมีทรัพยากรบุคคลคือเกษตรกรที่มีภูมิปัญญาไทยและทักษะการเกษตรที่สั่งสมกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษที่เป็นเลิศไม่แพ้ชาติอื่นใดในโลก ประเทศไทยขาดสองอย่างที่เป็นอุปสรรคต่อสู่ทางการพัฒนาไปสู่แหล่งผลิตอาหารโลก นั่นคือ...หนึ่ง แหล่งน้ำชลประทานที่เป็นปัจจัยการผลิต และสอง...การตลาดที่เป็นตัวแปรของผลตอบแทนการผลิต

ภูมิปัญญาไทยระดับชาติได้ใช้วิทยาการระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ในการจำแนกลำดับพื้นที่ที่มีความเหมาะสมการเกษตรพบว่า ภาคเหนือตอนล่าง ภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีทรัพยากรที่ดินเป็นแหล่งผลิตผลผลิตการเกษตรที่มีความสำคัญเป็นลำดับแรกของประเทศ แต่ขาดแคลนทรัพยากรน้ำชลประทานซึ่งแหล่งน้ำภายในประเทศอันได้แก่ เขื่อนภูมิพลและเขื่อนสิริกิติ์สำหรับภาคเหนือตอนล่างและภาคกลาง เขื่อนอุบลรัตน์และเขื่อนลำปาวสำหรับภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีปริมาณน้ำต้นทุนไม่เพียงพอต่อความต้องการใช้น้ำ จำเป็นต้องหาแหล่งน้ำจากภายนอกประเทศเข้ามาช่วย ซึ่งก็ได้มีภูมิปัญญาระดับระหว่าง

ประเทศเข้ามาช่วยคิดค้นหาวิธีการผันน้ำจากแม่น้ำระหว่างประเทศที่มีน้ำส่วนเกินเหลือในฤดูฝนแทนที่จะปล่อยให้ท่วมล้นตลิ่งทำความเสียหายด้านอุทกภัยหรือปล่อยให้ไหลทิ้งลงทะเลไป ก็จัดแจงผันน้ำส่วนเกินนั้นเข้ามาเก็บเพิ่มปริมาณน้ำต้นทุนในเขื่อนที่มีอยู่ เราก็จะได้ปริมาณน้ำเพิ่มขึ้นโดยไม่ต้องไปรบกวนสิ่งแวดล้อมในการสร้างเขื่อนใหม่ๆ เพิ่มเติมอีก

โครงการระดับชาติ 3 โครงการจึงเกิดขึ้น :

- โครงการโขง-ชี-มูล...สำหรับเขื่อนอุบลรัตน์และเขื่อนลำปาว
- โครงการกก-อิง-น่าน...สำหรับเขื่อนสิริกิติ์
- โครงการสาละวิน-เมย-ปิง...สำหรับเขื่อนภูมิพล

“โครงการโขง-ชี-มูล” จะได้นำเพิ่มขึ้นอีกปีละ 6,600 ล้านลูกบาศก์เมตรเท่ากับไม่ต้องสร้างเขื่อนขนาดใหญ่อย่างเขื่อนป่าสักอีก 9 เขื่อนให้กับภาคตะวันออกเฉียงเหนือ น้ำจากแม่น้ำโขงจะถูกผันเข้ามาจากปากห้วยหลวงลงหนองหานกุมภวาปีและลงเขื่อนลำปาวแม่น้ำชี จากจุดปากเวียงคุกลงเขื่อนอุบลรัตน์ลงแม่น้ำชี ผันข้ามแม่น้ำเซบายเซบกลงแม่น้ำมูลโดยมีน้ำจากจุดปากเชียงคาน-โขงเจียมเข้ามาเสริม ผมได้มีส่วนศึกษาโครงการย่อยของโครงการโขง-ชี-มูลถึง 5 โครงการสัมผัสกับของจริงและเห็นชัดเลยว่าราษฎรจะได้ประโยชน์อย่างแท้จริงจากโครงการนี้แน่นอนครับ

“โครงการกก-อิง-น่าน” จะได้นำเพิ่มขึ้นอีกปีละ 2,000 ล้านลูกบาศก์เมตร เทียบเท่ากับเขื่อนขนาดใหญ่ 3 เขื่อนให้กับภาคเหนือตอนบนและภาคกลาง น้ำจากแม่น้ำกกจะถูกผันลงสู่มแม่น้ำอิงร่วมกับน้ำจากแม่น้ำอิงและแม่น้ำยาวตลอดอุโมงค์ไปโผล่แม่น้ำน่านลงเขื่อนสิริกิติ์ อันนี้ ผมลงมือศึกษาเองกับใจกล้า (องค์ความรู้ร่วมมือระหว่างประเทศของญี่ปุ่น) เชื่อแน่ว่า เป็นประโยชน์จริงครับ

“โครงการสาละวิน-เมย-ปิง” จะได้นำเพิ่มขึ้นอีกปีละ 2,400 ล้านลูกบาศก์เมตร เท่ากับเขื่อนขนาดใหญ่ 3 เขื่อนให้กับภาคเหนือตอนบนและภาคกลาง น้ำจากแม่น้ำสาละวินจะส่งผ่านอุโมงค์มารวมกับน้ำแม่น้ำเมยและแม่น้ำยมแล้วส่งผ่านอุโมงค์ไปลงแม่น้ำปิงเข้าเขื่อนภูมิพล

หากโครงการระดับชาติทั้งสามโครงการนี้สำเร็จเป็นจริงได้เมื่อใด เมื่อนั้นเกษตรกรรมไทยจะก้าวไปสู่มหาอำนาจการเกษตรโลกทันที เรามีที่ดินและเกษตรกรพร้อมอยู่แล้ว ขาดแต่น้ำชลประทาน ถ้าเรามีปริมาณน้ำต้นทุนเพิ่มขึ้นถึงเกือบ 11,000 ล้านลูกบาศก์เมตร หรือเท่ากับเขื่อนป่าสัก 9 เขื่อนโดยไม่ต้องสร้างเขื่อนเช่นนี้แล้ว คนไทยส่วนใหญ่ของประเทศที่ร้อยละ 60 อยู่ในภาคการเกษตรหรือเกือบ 40 ล้านคน ที่อาศัยส่วนใหญ่ในภาคกลาง-ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ-ภาคเหนือตอนล่าง จะมีงานทำมีสวัสดิการและสวัสดิภาพหาเลี้ยงครอบครัวได้อย่างพอเพียง...เศรษฐกิจฟื้นแน่ๆ ครับ ! และฟื้นอย่างทั่วถึงชะงัดว้ย !!

ปัญหาอุปสรรคที่สำคัญในการก้าวสู่เวทีโลกในฐานะผู้ผลิตอาหารเลี้ยงประชาคมของประเทศไทยคือการขาดระบบการตลาดที่มีการจัดการดีพอ ลำพังการจัดการภาครัฐหรือการจัดการตนเองภาคเกษตรกรโดยระบบสหกรณ์ที่ผ่านมาได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่ายังไม่ได้ประสิทธิผลตามเป้าหมาย เกษตรกรยังคงถูกเอารัดเอาเปรียบ ถูกกดขี่ราคาสินค้าการเกษตร และถูกหลอกลวงเกษตรกรพากันหนีห่างอาชีพการเกษตร แต่ยังคงยึดที่ภาคเอกชนมีภูมิปัญญาไทยที่มีการจัดการเป็นระบบสามารถฟันฝ่าข้อกีดกันการค้าโลกเข้าไปวางขายสินค้าการเกษตรที่ตนเองผลิตเองในตลาดโลกได้ “ระบบจัดการแบบสี่ประสาน” คือ รัฐ เกษตรกร เอกชน และสถาบันการเงินก็เป็นอีกหนึ่งภูมิปัญญาไทยระดับชาติที่คิดค้นกันขึ้นมาเพื่อให้เอกชนและแหล่งทุนเข้ามามีส่วนร่วมแก้ไขกลไกการตลาดนี้ แต่ก็ทำกันอย่างกระปรี้กระเปร่าทุกอย่าง ที่หลักการดีแต่ไม่สามารถปฏิบัติให้เป็นผลได้อย่างกว้างขวาง แนวคิดที่เป็นภูมิปัญญาไทยอีกประการหนึ่งคือ “นิคมการเกษตร” ก็ทำกันเพียงจุดเล็กๆ เป็นโครงการนำร่องซึ่งปรากฏว่าเมื่อได้ผลดีก็ไม่มีภาครัฐไปสานต่อหรือขยายผล กฎหมายการป้องกันการเอาเปรียบเสียเปรียบหากมีการขยายผลระบบจัดการแบบสี่ประสาน รวมทั้งกฎหมายนิคมการเกษตรที่ไม่ขัดกับกฎระเบียบการค้าโลกควรที่จะมีได้แล้ว เพื่อกำหนดอำนาจหน้าที่ของผู้ปฏิบัติที่จะต้องปฏิบัติตามให้บังเกิดผลสำเร็จเมื่อนำมาใช้กับพื้นที่เป็นบริเวณกว้างอย่างเช่นพื้นที่ภาคกลาง-ภาคเหนือตอนล่างของโครงการ กก-อิง-น่านและโครงการสาละวิน-เมย-ปิงหรือพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของโครงการโขง-ชี-มูล

เรื่องนิคมการเกษตรนี้ผมเอาไปใช้ในโครงการวางแผนแม่บทด้านสิ่งแวดล้อมของการใช้ที่ดินการเกษตรภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้เสนอแนวคิดนี้ในที่ประชุมสัมมนาหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องรวมทั้งภาคเอกชน ทุกฝ่ายเห็นพ้องต้องกันว่าน่าจะดำเนินการให้เป็นรูปธรรมได้แล้ว เริ่มต้นปฏิรูปเศรษฐกิจการเกษตรกันใหม่ในสหัสวรรษใหม่กันดีไหมครับ โดยใช้เทคโนโลยีเป็นฐานในการปรับปรุงผลผลิตและใช้วิทยาการจัดการในการส่งเสริมการจำหน่ายผลผลิตนั้น มีการวิจัยและพัฒนาให้เหมาะสมกับประเทศเรา

● ทิศทางเศรษฐกิจไทยในศตวรรษหน้า

บ้านที่กรุงเทพบของผมบูชาพระบรมรูปมหาราช 3 พระองค์ที่ทุกวันก่อนออกจากบ้านและทุกครั้งทีกลับจากทำงานมาผมจะยกมือไหว้ถวายบังคมพระมหาคูณานุการที่ทรงมีต่อประเทศไทย เรามีแผ่นดินไทยอยู่กินกันมานับศตวรรษก็ด้วยพระปรีชาสามารถของพระนเรศวรและพระเจ้าตากสินที่ทรงกู้ชาติไทย เราเริ่มมีการพัฒนาประเทศที่ทัดเทียมอารยะประเทศในทุกด้านด้วยพระปัญญาสามารถของพระปิยะมหาราชที่ทรงริเริ่มทุกอย่างให้ประเทศไทย จนครั้งการเปลี่ยนแปลงการปกครองให้ราษฎรบริหารประเทศเองบ้าง ผมเห็นว่ายิ่งรัฐบาลบริหารยิ่งเสื่อมลง บางครั้งผมดูทีวีเห็นบ้านเมืองนอกเจริญทุกอย่าง ที่เขาก็ไม่ได้มีพระมหากษัตริย์แต่มีรัฐบาลบริหารแบบเรา ผมเอากำปั้นทุบพื้นด้วยความเจ็บใจว่า...ทำไมนะ! ประเทศไทยเราจึงไม่มีรัฐบาลที่มีวิสัยทัศน์มีวิทยาการแบบเขาบ้างนะ !! “ประเทศไทยถึงได้เป็นอย่างนี้”

สงสารในหลวงของเราที่ทรงเพียรให้คนไทยรัฐบาลไทยรักสามัคคี ที่ทรงเพียรทดลองการเกษตร ทฤษฎีใหม่ด้วยพระองค์เองเมื่อได้ผลจึงทรงให้ขยายผลออกไป และที่ทรงสร้างทฤษฎีใหม่ทางเศรษฐกิจยามวิกฤตให้คนไทยไม่ท้อแท้หากรู้จักพอเพียงแบบพื้นฐาน พอเศรษฐกิจฟื้นดีแล้วก็แปรรูปเป็นพอเพียงแบบก้าวหน้า ขอให้คิดอย่างในหลวงทำอย่างในหลวง... **“ประเทศไทยเราจะไม่เป็นอย่างนี้”** จำพระราชดำรัสล่าสุดเมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2542 ที่ผ่านมาได้ไหมครับ ทรงตรัสว่า... **“ที่จริงประชาชนเขาคอย คอยให้ผู้มีความรู้มากกว่าไม่ใช่รัฐบาล ผู้ที่มีความรู้ ผู้ที่มีใจเอื้อเพื่อให้ไปช่วย...”**

เอาละครับ ไหนๆ จะเริ่มต้นสหัสวรรษใหม่กันแล้ว มาคิดกันใหม่มาทำกันใหม่ มากำหนดทิศทางเศรษฐกิจไทยกันใหม่จากศักยภาพของประเทศไทยที่มีอยู่เหนือกว่าหลายประเทศในภูมิภาคนี้ที่แข่งหน้าเราไปแล้วอย่างน่าเสียดายโอกาสที่เสียไป... **“ประเทศไทยเสียโอกาสมาพอแล้ว”** มาเริ่มต้นช่วยประชาชนที่รอคอยมาตั้งแต่สหัสวรรษที่แล้วกันเถอะครับ

1. ทิศทางการพัฒนาไทยให้เป็นศูนย์กลางการค้า-ภูมิภาคเอเชีย

ภูมิภาคเอเชียมีคนอยู่อาศัยไม่น้อยกว่า 400 ล้านคนครับ คนต้องอยู่ต้องกินต้องใช้ จึงเป็นตลาดการค้าที่สำคัญที่จะต้องมีการร่วมมือทางเศรษฐกิจในภูมิภาค มีการแลกเปลี่ยนซื้อขายสินค้าระหว่างกันและกันอย่างเป็นธรรมชาติไม่เอาเปรียบกัน ก็จะสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างมั่งคั่ง มั่นคง และยั่งยืน **ครึ่งหนึ่งของรายได้ประชาชาติประเทศไทยก็ได้มาจากการค้าขายกับภูมิภาคเอเชียเรานี่เองละครับ !!**

ประเทศไทยเราตั้งอยู่ตรงกลางของภูมิภาคเอเชียพอดี เรามีเส้นทางมอเตอร์เวย์ที่จะสร้างทั่วประเทศที่สามารถใช้เป็นทางหลวงเอเชียเพื่อขนส่งสินค้าข้ามชาติได้อย่างพอดี เส้นทางทางเหนือเรามุ่งไปสู่ **“หกเหลี่ยมเศรษฐกิจ”** : ไทย-พม่า-ลาว-จีน-อินเดีย-ปากีสถาน เส้นทางทางอีสานเราเข้าไปหา **“สี่เหลี่ยมเศรษฐกิจ”** : ไทย-ลาว-เวียดนาม-จีน และเส้นทางทางใต้เราทำให้เกิด **“สามเหลี่ยมเศรษฐกิจ”** : ไทย-มาเลเซีย-อินโดนีเซีย ซึ่งทั้ง 6, 4 และ 3 เหลี่ยมเศรษฐกิจเหล่านี้เป็นภูมิภาคปัญญาระดับภูมิภาคที่คิดกันมาทำกันมานานแล้ว ที่ยังไม่เป็นรูปธรรมก็เนื่องจากขาดโครงสร้างพื้นฐานทางหลวงเอเชียและขาดการจัดระเบียบให้เป็นระบบการค้าเสรี ในฐานะที่ไทยมีภูมิศาสตร์ที่ตั้งเป็นศูนย์กลางการค้าตรงนี้พอดี เราต้องเติมสิ่งที่เราขาดอยู่ให้เต็ม เพื่อพัฒนาประเทศเดินหน้าเต็มร้อยในทศวรรษหน้านี้ให้ได้

นอกจากศักยภาพการคมนาคมทางบกทางหลวงเอเชียแล้ว เรายังมีศักยภาพการคมนาคมทางอากาศจากที่ตั้งที่เป็นศูนย์กลางการบินของภูมิภาคเอเชียอีกด้วย สนามบินหนองงูเห่าที่จะสร้างเสร็จในไม่ช้า ในพ.ศ.2545-2547 นี้ จะทำให้ประเทศไทยเป็นประตูเปิดน่านฟ้าการขนส่งคนและสินค้าสู่ทั่วเอเชียและทั่วโลกได้อย่างเต็มภาคภูมิไม่แพ้ ฮองกง สิงคโปร์ ปีๆ หนึ่งสนามบินหนองงูเห่าจะขนคนไม่น้อยกว่า 30 ล้านคน

160,000 เที่ยวบิน 80 สายการบิน เมื่อเรามีรถไฟฟ้าเชื่อมดอนเมืองกับหนองงูเห่า 1 ใน 3 ของคนเหล่านั้นหรือ 10 ล้านคน 60,000 เที่ยวบินจะกระจายสู่จังหวัดต่างๆ ในประเทศไทยเรา การเดินทางทั้งเพื่อธุรกิจและเพื่อท่องเที่ยวผ่านประเทศไทยล้วนแล้วแต่นำมาซึ่งเงินตราการหมุนเวียนรายได้และการจ้างงานทั้งสิ้น

สุดท้ายเมื่อศักยภาพการคมนาคมทางน้ำคลองกระสร้างเสร็จ เราก็จะกลายเป็นศูนย์กลางการคมนาคมโลกทั้งทางทะเล ทางอากาศ และทางบก...นี่แหละครับทิศทางการพัฒนาประเทศไทยสู่เศรษฐกิจโลกและสู่ความร่วมมือทางเศรษฐกิจภูมิภาคเอเชียในยุคโลกาภิวัตน์ใหม่ !!

2. ทิศทางการพัฒนาไทยให้เป็นแหล่งผลิตสินค้าเกษตรโลก แหล่งท่องเที่ยวอาเซียน แหล่งอุตสาหกรรมภูมิภาคเอเชีย และภาคมหานคร

ภูมิภาคเอเชียเป็นภูมิภาคของคน 400 ล้านคนที่กินข้าวเป็นอาหารหลัก ที่ดินการเกษตรของไทยที่มีศักยภาพผลิตสุดยอดของข้าวที่ขายได้แน่นอนคือข้าวหอมมะลิคุณภาพดีที่สุดในโลกอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือตอนล่าง-ภาคกลาง ข้าวหอมมะลิเป็นพืชที่ต้องปลูกในที่ราบต้องการน้ำสูงจำเป็นต้องมีแหล่งน้ำชลประทานที่พอเพียง ถ้าพึ่งระบบชลประทานเขื่อนและอ่างเก็บน้ำจากแหล่งน้ำในประเทศไม่เพียงพอแน่สำหรับการผลิตข้าวเลี้ยงภูมิภาค ดังนั้น “โครงการผันน้ำระหว่างประเทศ” อันได้แก่ ไชง-ซี-มูล สำหรับแหล่งปลูกข้าวภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กก-อิง-น่านและสาละวิน-เมย-ปิงสำหรับแหล่งปลูกข้าว ภาคเหนือตอนล่างและภาคกลางจึงจำเป็นต้องทำในวันนี้เพื่อที่อีก 10-20 ปีวันข้างหน้า ประเทศไทยจะได้เป็นแหล่งผลิตข้าวหอมมะลิที่ใหญ่ที่สุดในโลกตามศักยภาพของพื้นที่ที่บรรพบุรุษเราได้เลือกทำเลที่ตั้งไว้เป็นมรดกแก่พวกเราให้ทำกินมานานนับศตวรรษ ผมเคยศึกษาแผนแม่บทพัฒนาทุ่งกุลาร้องไห้ ถ้าเรามีน้ำให้ประชาชนที่รอคอยอยู่ ผมเชื่อว่าศักยภาพแหล่งผลิตข้าวชั้นดีเลี้ยงชาวเอเชีย ณ.ที่แห่งนี้จะมีความเป็นไปได้เป็นจริงสูง ขอแต่ผู้มีใจเอื้อเพื่อประชาชนลงมือทำเถิดครับ

ประเทศไทยยังมีศักยภาพเป็นแหล่งผลิตผลไม้หลากหลายชนิดที่มีคุณภาพและรสชาติตรงตามรสนิยมของภูมิภาคเอเชีย ภาคเหนือตอนบนและภาคตะวันออกเฉียงเหนือคือแหล่งผลิตใหญ่ของเรา แนวทางการพัฒนาเกษตรแบบ “วนเกษตร” โดยการปลูกป่าด้วยไม้ผลจะทำให้สภาพแวดล้อมของกลุ่มน้ำปิง-วัง-ยม-น่านในภาคเหนือตอนบนและลุ่มน้ำบางปะกงในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีภูมิอากาศการเกษตรที่เอื้ออำนวยต่อการปลูกไม้ผลที่ภูมิปัญญาไทยทั้งภาครัฐและเอกชนได้คิดค้นพัฒนาการบรรจุหีบห่อและการแปรรูป-ถนอมอาหารที่เป็นสากลได้มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมคุณภาพไอเอสโอ 9000 ไอเอสโอ 14000 ที่ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อมนี้แหละที่จะพัฒนาเกษตรไทยสู่ตลาดโลกอย่างมีมาตรฐานสากลแข่งขันกับการกีดกันการค้าซึ่งใช้คุณภาพสินค้าและการผลิตเป็นข้ออ้างได้ ภาคเกษตรของเราในทศวรรษที่ผ่านมาแม้มีปัญหาด้านราคาเสมอมา สาเหตุหนึ่งก็คือเรื่องคุณภาพนี่แหละครับ ถ้าแก้ไขได้ก็จะทำให้คนครึ่งหนึ่งของประเทศไทยเรามีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

ภูมิปัญญาไทยระดับชาติที่ทำให้เราสามารถเพาะเลี้ยงกุ้งกุลาดำได้โดยไม่ทำลายสิ่งแวดล้อมสามารถส่งออกกุ้งแช่แข็งในรูปแบบหลากหลายไปเลี้ยงทุกภูมิภาคในทั่วโลกได้ นั่นก็คือการจัดการน้ำเค็มโดย “ระบบชลประทาน” น้ำเค็มและการใช้น้ำหมุนเวียนเลี้ยงกุ้งทะเลแบบ “ระบบปิด” โดยมีการป้องกันโรคระบาดและตรวจสอบใฝ่ระวังอย่างเป็นระบบ ซึ่งพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ด้านตะวันออกหรือด้านอ่าวไทยมีความเหมาะสมอย่างยิ่งที่จะพัฒนาเป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษนิคมอุตสาหกรรมเกษตรกุ้งกุลาดำแบบครบวงจรทั้งการผลิต การแปรรูป และการจัดจำหน่ายส่งออก ผมเคยศึกษาชลประทานน้ำเค็มมากกว่า 10 โครงการแล้วครับ พบว่าทำแล้วได้ประโยชน์จริงตามนี้และไม่เป็นผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมที่เป็นข้อกีดกันกุ้งไทยในต่างประเทศ

นอกจากสินค้าการเกษตรที่มีศักยภาพถึงระดับแหล่งอาหารโลกแล้ว ประเทศไทยยังมีทรัพยากรการท่องเที่ยวและบริการที่สามารถขายได้ไม่รู้จบจกจกหมดสิ้นหากมีการจัดการที่รู้จักคำว่าพอเพียงพอเหมาะคือให้มีการพัฒนาการท่องเที่ยวที่เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมของพื้นที่และในขณะเดียวกันก็ให้มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่พอดีกับความสามารถรองรับของแหล่งท่องเที่ยวจะได้ไม่เสื่อมโทรม จะได้ใช้ได้นานๆ อย่างยั่งยืนภาคใต้ตอนล่างฝั่งตะวันตกมีแหล่งท่องเที่ยวแบบนันทนาการ ภาคเหนือตอนบนมีแหล่งท่องเที่ยวแบบธรรมชาติ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีแหล่งท่องเที่ยวแบบศิลปวัฒนธรรมซึ่งทางหลวงเอเชียและสนามบินหนองงูเห่าจะเป็นเส้นทางนำนักท่องเที่ยวมาสู่ไทยได้ทั่วทุกภาค ทั้ง “นันทสัจจร...นิเวศสัจจร...และวัฒนสัจจร” นี้ ประเทศไทยมีแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นเอกลักษณ์และมีคุณภาพเหนือกว่าหลายประเทศอาเซียนเพื่อบ้านที่รัฐน่าจะมีการจัดการโครงสร้างพื้นฐานเพื่อการท่องเที่ยว และส่งเสริมให้ภาคเอกชนกับ ประชาชนท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวให้มากขึ้นในทศวรรษหน้านี้ เพื่อที่จะรักษาเอกลักษณ์นั้นไว้และยกระดับคุณภาพให้สูงขึ้นให้คนทั้งโลกรู้จักเมืองไทย อยากมาเมืองไทย และติดใจอยากกลับมาเที่ยวเมืองไทยอีกทุกปี ! ช่วงเศรษฐกิจวิกฤตที่ผ่านมา เราได้การท่องเที่ยวมาช่วยเป็นพระเอกที่ช่วยให้มีเงินต่างประเทศเข้ามาหมุนเวียนในประเทศเราเห็นได้อย่างชัดเจนเลยครับ

ณ. วันนี้ ประเทศไทยมีการพัฒนาอุตสาหกรรมชายฝั่งทะเลภาคตะวันออกหรือที่เรียกว่าอีสเทิร์นซีบอร์ดที่เน้นด้านอุตสาหกรรมหนักเป็นหลัก ในวันที่รุ่งนี้เมื่อเรามีคลองกระซึ่งสนับสนุนแผนงานพัฒนาอุตสาหกรรมชายฝั่งทะเลภาคใต้เขาเทรินซีบอร์ดที่เน้นด้านอุตสาหกรรมปิโตรเคมีและอุตสาหกรรมชายฝั่งทะเลภาคตะวันตกเวสเทรินซีบอร์ดที่เน้นด้านอุตสาหกรรมพื้นฐานก็จะเป็นจริงใหญ่ เพราะสินค้าและวัตถุดิบสามารถลำเลียงขนส่งระหว่างภูมิภาคเอเชียจากทะเลสู่ชายทะเล...จากชายทะเลสู่ทะเลได้คลองตัวและประหยัดยิ่งขึ้น ใครๆ ก็อยากจะทำลงทุน ขอแต่เพียงให้มีกฎหมายเกี่ยวกับมาตรการการจัดการสิ่งแวดล้อมและมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่คุ้มครองสวัสดิภาพและสิทธิมนุษยชนของประชาชนคนไทยที่พบกันพอดีระหว่างการพัฒนาอุตสาหกรรมและการรักษาสิ่งแวดล้อม...แค่นี้ ประเทศไทยก็ไปไกลเลยละครับ ทศวรรษใหม่เนี่ยเราเริ่มต้นด้วยอุตสาหกรรมยานยนต์และอุตสาหกรรมปูนซีเมนต์ส่งออกที่โตเร็วและโตนานอย่าง

ชัดเจน ผมอยากเห็นอุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตรได้อย่างนี้บ้างจะได้กระจายรายได้ไปยังเกษตรกรท้องถิ่นชนบทให้ทั่วถึง ต้องมีการปรับโครงสร้างให้ทันสมัยและพัฒนาขีดความสามารถแข่งขันกันได้ในตลาดโลก

กรุงเทพมหานครเป็นเมืองโตเดี่ยวหรือเอกนครมานานแล้วจนกระทั่งต้องขยายเมืองออกไปยังจังหวัดปริมาณพลก็ยิ่งโตขึ้นไปเรื่อยๆ อีก ภูมิภาคไทยระดับชาติได้คิดค้นรูปแบบใหม่ของการขยายตัวของกรุงเทพมหานครและปริมาณพลที่เรียกกันว่า "ภาคมหานคร" โดยรวมการพัฒนาอุตสาหกรรมชายฝั่งทะเลภาคตะวันออกหรืออีสเทิร์นซีบอร์ดและการพัฒนาอุตสาหกรรมชายฝั่งทะเลภาคตะวันตกหรือเวสเทิร์นซีบอร์ดเข้ามาผนวกกับการพัฒนาอุตสาหกรรมภาคกลางตอนล่างกลายเป็นพื้นที่รูปเกือกม้าคว่ำล้อมรอบ อ่าวไทยตอนบนรูปตัว ก.ไก่ ทำให้เกิดการกระจายความเจริญจากกรุงเทพออกไปอย่างเป็นรูปธรรม มีเทคโนโลยีสื่อสารสมัยใหม่อย่าง Teleport หรือ Cyberport ทำให้ในศตวรรษใหม่เมืองไทยจะมีเมืองเศรษฐกิจเทคโนโลยีขนาดใหญ่ที่สุดในเอเชียอาคเนย์รองรับการลงทุนข้ามชาติได้อย่างเพียงพอ สมกับที่ผังเมืองรวมกทม.ตั้งเป้าหมายไว้ บริษัทใหม่ๆ จะเกิดขึ้นทั้งที่เป็นต่างชาติเข้ามาลงทุนในสถาบันการเงิน การแปรรูปรัฐวิสาหกิจด้านคมนาคมขนส่ง และบริษัทร่วมทุนไทย บริษัทมหาชนไทยที่จะเข้ามาทำธุรกิจข้ามชาติในภูมิภาคเอเชียอาคเนย์นี้ ทำให้มีการว่าจ้างงานใหม่ๆ กลับเข้ามาอีก

เมืองใหญ่ขนาดภาคมหานครเช่นนี้ต้องมีทิศทางการพัฒนาระบบคมนาคมขนส่งและระบบโทรคมนาคมที่มีประสิทธิภาพจึงจะเชื่อมโยงโครงข่ายของกรุงเทพมหานคร ปริมาณพล อีสเทิร์นซีบอร์ด เซาท์เทิร์นซีบอร์ด และภาคกลางตอนล่างที่มีเนื้อที่กว้างขวางเข้าเป็นหนึ่งเดียวกันได้ ต้องมีแผนแม่บทการพัฒนาเมืองที่สอดคล้องกับการพัฒนาจรรยาและโครงสร้างพื้นฐานโดยกำหนดเป็นกฎหมายคุ้มครองชัดเจนว่าที่ใดเป็นเขตศูนย์กลางเมืองเศรษฐกิจวิทยาการ ศูนย์กลางชุมชนชานเมือง เขตพัฒนาที่อยู่อาศัย เขตพัฒนาแหล่งงาน เขตพัฒนาการขนส่งร่วม พื้นที่สีเขียว พื้นที่ป้องกันน้ำท่วม พื้นที่อนุรักษ์แม่น้ำลำคลอง พื้นที่สนับสนุนระบบขนส่งมวลชน สร้างงาน...สร้างสวัสดิการและสวัสดิภาพให้ประชาชนอย่างทั่วถึง ให้ประชาชนคนไทยถ้วนหน้าได้อยู่ดีกินดีอย่างพอเพียง มีงานทำอย่างมั่นคง และเลี้ยงครอบครัวได้อย่างยั่งยืน... นั่นคือสุดยอดของความต้องการมหาชนคนไทยแล้วละครับ

- **คุณภาพแห่งชีวิต : ปฏิทินแห่งความหวังของคนไทย**

ผมจะใช้เป้าประสงค์ด้านเศรษฐกิจของเสี่ยบ่วยเป็นบทสรุปส่งท้ายแนวทางการฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศตามศักยภาพของประเทศที่ประชาคมโลกต้องการให้บังเกิดผลสนองความต้องการของมหาชนคนไทยในลักษณะของการพัฒนาอย่างยั่งยืน

1. “ประเทศของผมควรมีความสัมพันธ์อันชอบธรรมและเป็นประโยชน์กับโลกภายนอก” : โครงการคลองกระคือประโยชน์ที่เป็นรูปธรรมต่อประชาคมโลกภายนอก ความสัมพันธ์อันชอบธรรม เกิดได้จากทางหลวงเอเชียเชื่อมต่อโครงการมอเตอร์เวย์ในประเทศไทยเป็น 6 เหลี่ยม 4 เหลี่ยม และ 3 เหลี่ยมเศรษฐกิจสำหรับความร่วมมือระหว่างประเทศในภูมิภาคแห่งนี้
2. “ผมต้องการให้ชาติของผม ได้ขายผลผลิตแก่ต่างประเทศด้วยราคาที่เป็นธรรม” : โครงการผันน้ำโขง-ชี-มูล กก-อิง-น่าน และสาละวิน-เมย-ปิงจะทำให้ประเทศไทยมีศักยภาพเป็นแหล่งผลิตข้าวหอมมะลิอาหารโลก ซึ่งเมื่อเสริมด้วยชลประทานน้ำเค็มกึ่งกุลาดำ และวนเกษตรไม้ผลแล้ว เราจะมีผลผลิตที่หลากหลายชนิดสามารถจัดระบบสี่ประสานให้สามารถขายผลผลิตดังกล่าวแก่ประชาคมโลกได้ด้วยราคายุติธรรมและไม่ถูกกีดกัน
3. “ประเทศของผมจะได้มีโอกาสรับเงินทุนจากต่างประเทศมาใช้เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม” : การระดมทุนคลองกระ คือการนำเงินต่างชาติมาใช้ให้เกิดประโยชน์ทั้งแก่ประเทศไทยและให้เป็นประโยชน์ต่อประชาคมโลกโดยส่วนรวม
4. “ผมจะได้มีโอกาสเรียนรู้ถึงความคิดและวิชาของมนุษย์ทั้งโลก” : ภูมิปัญญาระดับชาติ..ระดับภูมิภาค..ระดับโลก..ทั้งหมดที่ผมนำมาประสานกันเป็นภาพรวมของศักยภาพและทิศทางการพัฒนาประเทศไทยในสหัสวรรษใหม่นี้คือคำตอบที่เป็นจริงสำหรับเป้าประสงค์ที่เสียป่วยไฝฝันได้

ที่สำคัญท้ายที่สุดคือแรงบันดาลใจที่ทำให้ผมเขียนเรื่องนี้ขึ้นมาคือข้อเขียนของ “คุณมังกร ห้าเล็บ” (นสพ.ไทยรัฐ) ที่สามารถจับกระแสความต้องการโลกได้ดังนี้

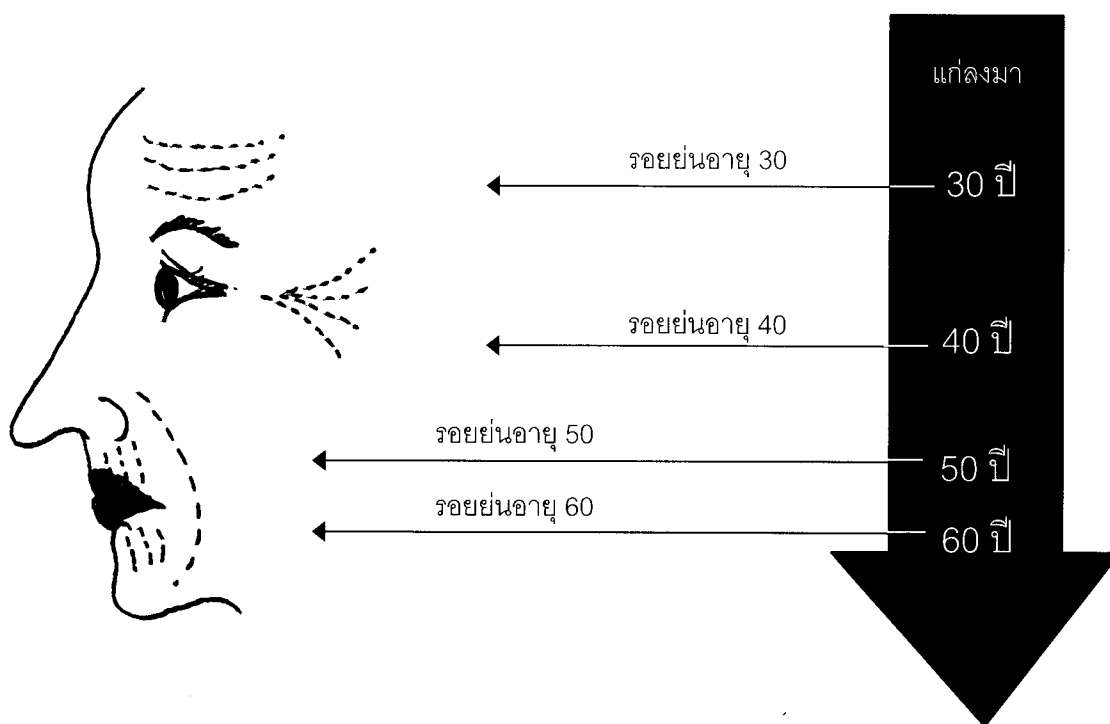
“นายกรัฐมนตรีคนใหม่จะต้องเป็นผู้กำหนดเส้นทางเศรษฐกิจให้ประชาชนรู้ความเคลื่อนไหวของการค้าในตลาดโลก รู้ว่าประเทศไทยมีศักยภาพใดที่ประชาคมโลกต้องการ”

ใช่ครับ... ผมขอให้นายกรัฐมนตรีคนใหม่ใครก็ได้ที่เป็นคนไทยรุ่นใหม่ผู้รู้ ผู้เอื้อเพื่อที่มีวิสัยทัศน์เหมือนอย่างที่ยี่สิบและคุณมังกรตั้งเป้าประสงค์สำหรับคนไทยและผู้นำไทยไว้เท่านั้นแหละประเทศไทยจะไปไกลเลยละครับ !

ผมหวังว่าข้อเขียนผมคงเป็นแนวคิดภาพรวมการปฏิรูปเศรษฐกิจกันใหม่ให้กับนายกรัฐมนตรีคนใหม่ท่านนั้นนะครับ

สัญญาณบ่งบอกว่าคุณเริ่มแก่

“รอยย่นตามอายุจะแสดงจากบนลงล่าง”

อายุเป็นปี	ริ้วรอยย่นที่ปรากฏ
• 30	หน้าผาก
• 40	ตีนกา
• 50	ร่องลึกข้างจมูก-แก้ม
• 60	ร่องเล็กรอบปาก

ทำอย่างไร?...ให้คนไทยรุ่นใหม่ดูไม่แก่! : ประสบการณ์จากการทดลองด้วยตนเอง

● คนรุ่นใหม่...ดูไม่แก่!!

ในภาวะเศรษฐกิจวิกฤตเช่นนี้ คุณคงเคยคิดว่าทั้งคนรุ่นใหม่คนรุ่นเก่าเจอกันไปตามๆ กัน แต่อย่าให้ถึงกับหน้าเทียวรับสหัสวรรษใหม่กันเลยครับ เศรษฐกิจวิกฤตมันเป็นผลกระทบระยะสั้นอยู่กับเราปีทีแล้วปีนี้น้ำก็ไปแล้ว แต่หน้าตาคนเราจะอยู่กับคุณระยะยาวตลอดไปหลังจากที่เรื่องเครียดๆ ผ่านพ้นไปแล้ว ยิ่งเป็น “คนรุ่นใหม่” ด้วยแล้วยิ่งดูกันที่หน้าตาไม่ให้ “แก่ตกรุ่น” ด้วยแล้ว...ยิ่งเป็นเรื่องสำคัญใหญ่ต่อไปนี้เป็นเทคนิคที่ได้จากการทดลองปฏิบัติด้วยตนเองเป็นของขวัญปีใหม่สำหรับคนไทยยุคปีคศ 2000 ที่ว่า “...ทำอย่างไร?...ให้ดูไม่แก่” เริ่มต้นเป็นหนุ่มสาวสองพันปีทีปีสองพันกันเลยครับ

ในปี 2000 ผมอายุ 48 แล้ว ผมเป็นคนกรุงเทพโดยกำเนิดอยู่ในสภาวะแวดล้อมที่เสี่ยงต่อการแก่ได้ง่าย เกิดที่ลำเพ็ง ไปโตที่เสาชิงช้า เป็นวัยรุ่นอายุ 18 อยู่แถวจรัลสนิทวงศ์ แล้วมาเป็นผู้ใหญ่ที่หมู่บ้านเสี๋ย่าน สุขุมวิท การเรียนและการทำงานทำให้มีโอกาสเสี่ยงต่อการแก่ได้ง่าย ผมเรียนสาธิตปทุมวัน ตรีที่เชียงใหม่ โทที่มหิดลกับธรรมศาสตร์ เอกของออสเตรเลีย ทำงานเป็นที่ปรึกษาเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านสิ่งแวดล้อมให้กับหน่วยงานต่างๆ กว่า 200 โครงการ เป็นระยะเวลา 20 ปี เป็นอาจารย์พิเศษระดับปริญญาโท-ตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ศิลปากร เกษตร เกริก ในช่วงเวลา 48 ปีที่ผ่านมา ผมบังเอิญได้มีส่วนค้นพบเทคนิคที่ช่วยยืดความเป็นหนุ่มของผมให้ดูเหมือน 30 เมื่อ 40 และเหมือน 40 เมื่อ 50 จึงคิดว่าน่าจะเผยแพร่ให้ทั้งชายหญิงทั่วไปโดยส่วนรวมได้รับทราบและนำไปประยุกต์ปฏิบัติตามความเหมาะสมของแต่ละบุคคลต่อไป เนื่องจากผมเคยเป็นนักเขียนประจำนิตยสารอยู่ 10 ปีซึ่งคุณคงเคยได้ยินชื่อ “สาวสวย” “คัทลียา” “นาร์ก” “เรา” และ “เสน่ห์สาว” มาบ้างแล้ว ผมใช้นามปากกาว่า “พ่อไก่แจ้” “หนุ่มนาร์ก” ครับ

● คนเราควรจะเริ่มแก่เมื่ออายุเท่าใดดี ?

ฝรั่งเขาว่าอายุ 40 เป็นวัยเพิ่งเริ่มต้นชีวิต จะแก่ตั้งแต่อายุ 40 จึงดูเป็นการไม่เหมาะสมในทางสังคม

การแพทย์เล่าว่าชีวิตคนเราสามารถดำรงอยู่ได้ยาวนานเท่าที่สภาพชีววิทยาจะเอื้ออำนวยได้ยืนยาวถึง 100 ปีขึ้นไป แต่เป็นเพราะสภาพสิ่งแวดล้อมทั้งภาวะมลพิษทางกายภาพและภาวะความเครียดทางสังคม-เศรษฐกิจทำให้บั่นทอนชีวิตคนเราให้สั้นลง ทำให้แก่ตายไปในวัย 80 โดยทั่วไป

ดังนั้น ช่วงที่เหมาะสมสำหรับคนเราที่จะแก่ควรจะอยู่ระหว่างกึ่งกลางของ 40 ทางสังคม และ 80 ทางกายภาพ นั่นคือที่ 60 ปีขึ้นไปตามความสามารถของแต่ละคนที่จะเฝ้าอยู่ดูสังขารให้ดูสาวหนุ่มได้นานแค่ไหน ซึ่งก็ตรงกับสากลนิยมที่ตั้งตัวเลขเกษียณอายุการทำงานของคนเราไว้ที่ 60 โดยเฉลี่ย เอาล่ะ..ตกลงว่า..คนรุ่นใหม่จะเริ่มต้นแก่กันที่อายุ 60 ก็แล้วกันนะ

• อาหารเสริม : สารชะลอความแก่ภายใน

ช่วงอายุ 30 กว่าๆ งานที่ปรึกษาโครงการพัฒนาใหญ่ๆ ของรัฐบาลที่ผมรับผิดชอบค่อนข้างหนักและทำให้เครียดเพราะเป็นงานทางด้านวิชาการที่ต้องใช้สมองให้คิดให้เขียนทันกับเวลาที่กำหนด เพื่อดูว่าจะสร้างเงื่อนไข ทำทาง เปิดโรงงาน วางแผน ฯลฯ แล้วจะมีปัญหาอะไร มีผลกระทบอย่างไร และแก้ไขป้องกันได้อย่างไร เส้นผมของผมก็เลยหลุดร่วงเป็นหย่อมๆ ทำทางจะล้านตั้งแต่หนุ่มๆ เป็นแน่ ! ยิ่งประวัติครอบครัวผมมีเสียป่วยเป็นตัวอย่างพันธุกรรมของนักวิชาการที่ผมบางผมน้อยด้วย ยิ่งเสียวิสัยทัศน์เข้าไปใหญ่อีก !!... ผมกับ ดร.ปวย อังภาภรณ์ เป็นลูกพี่ลูกน้องปู่ย่าตายายเดียวกันครับ

โชคดีที่พี่ชายผมอีกคนทำงานตอนนั้นเป็นที่ปรึกษาทูตอยู่ที่ลอนดอน ประเทศอังกฤษซึ่งฝรั่งส่วนใหญ่ มักจะหัวล้าน จึงมีผู้พยายามคิดค้นอาหารเสริมที่บำรุงผิวบำรุงเส้นผมกันมากมายหลายยี่ห้อ พี่เขาก็กินส่งมาให้ผมลองใช้ ปรากฏว่าได้ผลสำหรับตัวผม ผมก็เลยรู้จักกับอาหารเสริมตั้งแต่นั้นมา...

สมัยโบราณมีปราชญ์นักค้นคว้าคิดค้นต่างๆ พยายามพากันเสาะหาอายุวัฒนะให้สังขารคนเรายังคงอยู่คงกระพันนานเท่านั้น บางรายก็สามารถค้นพบตัวยาบางชนิดที่มีอยู่แล้วในธรรมชาติ แต่ไม่รู้ว่าป็นสารอะไร รู้กันแต่เพียงว่ากินแล้วแก่ช้ากว่าชาวบ้านเขา

มาถึงยุคปัจจุบันที่วิทยาการทางการแพทย์เจริญก้าวหน้าสามารถค้นพบสารอาหารชนิดใดบ้างที่มีคุณสมบัติชะลอความแก่ได้ สามารถพิสูจน์ได้โดยทำให้รอยย่นตามอายุขัยตามธรรมชาติเกิดช้าลง...นั่นก็คือคุณแก่ช้ากว่าธรรมชาติแล้วละครับ รอยย่นตามอายุจะลดลงได้จากหน้าผากตอนบนของใบหน้าคุณลงมาถึงคางตอนล่าง...ยังงี้ครับ :

- เมื่อคุณอายุ 30 จะเกิดรอยย่นตรงหน้าผากเป็นเส้นขวางๆ
- เมื่อคุณอายุ 40 จะเกิดรอยย่นที่ตาตรงปลายหางตาเป็นเส้นแฉกๆ
- เมื่อคุณอายุ 50 จะเกิดรอยย่นระหว่างปากและแก้มเป็นเส้นโค้งๆ
- เมื่อคุณอายุ 60 จะเกิดรอยย่นรอบปากเป็นเส้นงุ้มๆ

รอยย่นเหล่านี้เกิดจากการเสื่อมของสาร 2 ตัวในผิวหน้าคุณ ตัวที่หนึ่งชื่อ “คอลลาเจนท์” เป็นสารโปรตีนเนื้อเยื่อเกี่ยวพันที่ทำหน้าที่ให้หน้าคุณดูเต่งตึง สารตัวที่สองมีชื่อเรียกว่า “อีลาสติน” เป็นใยยืดหยุ่นที่ป้องกันไม่ให้เกิดรอยย่นบนหน้าคุณ สารทั้งสองอย่างนี้จะเสื่อมสภาพไปตามอายุขัยของคุณทำให้เกิดรอยย่นเมื่อคุณอายุ 30-40-50-60 ยิ่งในปัจจุบันที่มีสภาพแวดล้อมเป็นพิษ...เกิดมลพิษเป็นอนุมูลอิสระเข้าไปดึงออกซิเจนที่จะไปหล่อเลี้ยงเนื้อเยื่อเกี่ยวพันและใยยืดหยุ่นทั้งสองสาร ยิ่งทำให้สารทั้งสองเสื่อมสภาพเร็วขึ้น...บางที่เกิดรอยย่นก่อนวัยในบางคนก็มี

อาหารเสริมจึงเข้ามามีบทบาทตรงนี้ล่ะครับ อาหารเสริมที่ผมกินเพื่อยับยั้งอนุมูลอิสระไม่ให้ไปดึงออกซิเจนไม่ให้ไปทำลายเนื้อเยื่อเกี่ยวพันเรียกว่า “แอนติออกซิแดนท์” นั่น ผมกิน “วิตามินอี” ครับ ตัวนี้กินแล้ว ผิวหนังจะคงทนทานคงนานกับสภาพแวดล้อมเป็นพิษรอบตัวคุณได้ครับ...ส่วนอาหารเสริมอีกตัวหนึ่งที่ผมกินเป็น “โปรตีนปลาทะเล” ที่เขาทำเป็นเม็ดๆ มีคุณสมบัติไปสร้างใยยืดหยุ่นทดแทนที่เสื่อมสภาพไป ตัวนี้แหละจะทำให้คุณมีผิวตึงเจริญขึ้นมาใหม่ ทดแทนที่แก่ไปทุกวันได้

วิตามินอีและโปรตีนปลาทะเลช่วยให้ใบหน้าผมดูเต่งตึงและลดรอยย่นทำให้เวลาผมไปประชุมหรือเสนอผลงานวิชาการ คนเขานึกว่าผมยัง 30 กว่าๆ ทั้งๆ ที่อายุปัจจุบัน 48 ใกล้ 50 แล้ว การที่ดูหนุ่มสองพันปีในปีสองพันนี้ดีนะครับ...โลกปัจจุบันต้องการคนรุ่นใหม่มีวิสัยทัศน์ที่ดูหนุ่มแต่เป็นผู้รู้ ผู้เอื้อเฟื้อ มีคุณวุฒิความคิดเป็นผู้ใหญ่เข้ามาบริหารงานกันทั้งนั้น คุณจะดูกระฉับกระเฉงกระชุ่มกระชวยกว่าวัยอายุจริงของคุณเยอะทีเดียว

ผมยังกินอาหารเสริมอีก 3 ชนิดที่ช่วยให้ผมมีความคิดความอ่านดีขึ้น มีผิวพรรณที่ดูมีน้ำมีนวล คือ กรดไขมันไม่อิ่มตัวในพืชและในสัตว์ กรดไขมันในพืชเรียกชื่อว่า “กรดแกมมา-ไลโนเลนิก” ช่วยสร้างเยื่อเซลล์อุ้มน้ำที่ทำให้ผิวใสมีอยู่ในอาหารเสริมชื่อว่า “พริมโรสออยล์” เจ้าตัวนี้กินแล้วผิวเนียนซู้กว่ากำหนดอายุครับ ส่วนกรดไขมันในสัตว์ที่มีชื่อเรียกว่า “กรดโอเมก้า-3” นั้นจะทำให้เลือดฝาดสมบูรณ์จากการมีเลือดหมุนเวียนเลี้ยงเซลล์ผิวหนังและเซลล์สมอง มีอยู่ในอาหารเสริมที่ได้จาก “น้ำมันปลาทะเล” ที่เค้าวากินปลาแล้วฉลาด ก็ตัวนี้ล่ะครับคุณ

ห้องสมุด
วิทยวิจิตร

พริมโรสออยล์และน้ำมันปลาทะเลทำให้ผิวพรรณผมมีน้ำมีนวลเลือดฝาดสมบูรณ์และใบหน้าสดใส ผมยังกิน “เลซิทิน” ซึ่งเป็นตัวคุมสมดุลย์ของไขมันพืชและสัตว์ให้พอเหมาะพอดี ตัวนี้กินแล้วไขมันไม่อุดตันเส้นเลือด ทั้งยังช่วยย่อยไขมันที่เรากินเข้าไปไม่ให้ไปสะสมแถวหน้าท้อง แขน ขา ก้น สะโพก

ลองนับดูซิครับ...5 เม็ด 5 ชนิด วิตามินอี โปรตีนปลาทะเล พริมโรสออยล์ น้ำมันปลาทะเล และ เลซิทิน ที่ผมกินเป็นสารชะลอความแก่เข้าไปภายในร่างกาย คุณคงนึกว่าแพงต้องมีสตางค์จึงจะซื้อได้ ไม่จริง

ดอกครับ.. ผมก็คนฐานะกลางๆ แบบคุณนั่นแหละ ขึ้นรถเมล์รถไฟฟ้าอย่างเดียวกับคุณ เดือนๆ หนึ่งผมใช้เงินค่าอาหารเสริมประมาณพันกว่าบาท ซึ่งเงินพันกว่าบาทนี้ คุณเอาไปเที่ยวผับ เที่ยวรถกับเพื่อนคืนเดียวก็หมดแล้ว สู้เอามาใช้ให้ผิวตึงหน้าใสไว้รอยย่นไม่ดีกว่าครับ ? อีกหน่อยถ้าเกิดฮิตขึ้นมาโรงงานในเมืองไทยทำสารอาหารผลิตขายคนไทยด้วยกันเองเมื่อไร ราคาก็คงถูกกว่าเป็นครึ่งหนึ่ง น้ำมันและโปรตีนปลาทะเลเราก็จับได้เองเก่งไม่แพ้ใครในโลก ส่วนเลซิติน วิตามินอีเราก็สามารถสกัดได้จากไข่จากสารธรรมชาติที่มีเหลือเฟือในประเทศไทย ไขมันโรสฮอยส์ไม้เมืองหนาวเราก็ปลูกได้ในภาคเหนือตอนบนของประเทศ ยิ่งดีครับ จะต้องมีอาชีพใหม่ๆ เพิ่มมากขึ้น คนจะได้มีการจ้างงานมากขึ้น

• เครื่องสำอางค์ : สารชะลอความแก่ภายนอก

ผู้ชายเราส่วนใหญ่ตะกอนมักจะละเลยการใช้เครื่องสำอางค์บำรุงผิวหน้า แต่ด้วยรุ่นผู้ชายสมัยนี้เริ่มนิยมใช้เครื่องสำอางค์มากขึ้น ผมว่าในทศวรรษหน้าจะมีผู้ชายไทยใช้กันเยอะจนกลายเป็นเรื่องธรรมดาไปซะแล้ว ผมเองที่แรกก็ไม่ได้ใช้เครื่องสำอางค์เหมือนกับผู้ชายไทยทั่วไป...เพราะเราไม่ใช่ดารานักแสดง ดาราที่วันนี้ครับ ผมบังเอิญได้ใช้เครื่องสำอางค์ที่มีสารชะลอความแก่อย่างไม่ได้ตั้งใจมาก่อน...ก็เริ่มแรก แฟนผมตอนนั้นเค้าซื้อเครื่องสำอางค์ครีมบำรุงผิวมาหลายชนิดหลากยี่ห้อราคาแพงทั้งนั้นมาใช้แล้วเกิดแพ้ทั้งที่ไม่น่าจะแพ้ เพราะครีมเหล่านั้นมีการทดสอบภูมิแพ้มาก่อนทั้งสิ้น เค้าก็เลยหยุดใช้ใส่ตู้เย็นแช่เอาไว้ซะยังงั้น

ตอนนั้น ผมอายุเพิ่งเริ่มต้น 30 เห็นว่าเครื่องสำอางค์ที่แช่ไว้เฉยๆ ในตู้เย็นมีราคาแพง ผมเองก็เป็นคนเสียดายของเพราะของพวกนี้มีอายุการใช้งาน ที่บ้านก็อยู่กันแค่สองคน อยู่ๆ กระนั้นเลย..คว่าของแพงที่เสียเงินไปแล้วมาทาหน้าซะเองจะดีกว่า แรกๆ ก็ทามั่งไม่ทาบ้างตามอารมณ์ อยู่มาวันหนึ่งนั่งดูรายการสัมภาษณ์ดาราสาวสองพันปีในโทรทัศน์ เธอบอกว่าเครดิตการใช้เครื่องสำอางค์ว่า ต้องทาทุกวัน วัน จะเลิกงานไปเที่ยวกลับตึกคืนแค่นั้นก็ต้องทาทุกวันจึงจะเห็นผลได้อย่างตัวเธอ ผมก็เลยขยันทาตั้งแต่นั้นมาจนติดเป็นนิสัย วันไหนไม่ได้ทา ก็จะพลอยพาลให้นอนไม่หลับซะยังงั้นละครับ

เครื่องสำอางค์ที่มีสารชะลอความแก่ที่ใช้ทาภายนอกร่างกายมี 3 กลุ่มใหญ่ๆ ครับ...กลุ่มที่หนึ่งใช้กับใบหน้า...กลุ่มที่สองใช้กับผิวหนัง...และกลุ่มที่สามใช้กับเส้นผม

กลุ่มแรกที่ใช้กับผิวหนังก็มีครีมล้างหน้า...ครีมทาหน้า...โคลนพอกหน้า...ทรายขัดหน้า...ครีมล้างหน้าขอให้มีสาร "อัลฟา-ไฮดรอกซี แอซิด หรือ อห่า" ที่เป็นกรดผลไม้ที่ช่วยคลายการยึดเกาะกับผิวหน้าของเซลล์ที่เสื่อมสภาพและตายไปให้ร่วงหลุดไปซะ ผิวพรรณที่ได้สารอาหารจะได้สร้างเซลล์ผิวหน้าขึ้นมาแทนที่ใหม่ให้หน้าตึงหน้าใสยังไงเล่าครับ ผมใช้ครีมล้างหน้าทุกวันๆ ละสองครั้ง เข้าและก่อนนอน ใช้มากเกินปกติไม่ตี ระหว่างนั้น ผมใช้น้ำเปล่าลูบหน้าก็พอ เพราะผิวถ้าถูกกวนมากๆ จะด้านและหยาบหนา

ทุกเช้าตอนผมทำธุระในห้องสุขาฉันอ่านหนังสือพิมพ์ ผมก็จะใช้โคลนพอกหน้าหรือ “แพ็ค” ซึ่งมักจะเป็นดินเหนียวธรรมชาติที่เติมสารอาหารวิตามินอีมาแหมะหน้าแหมะคาง ให้น้ำตึงหน้าขาวเป็นประจำทุกวัน ทำงาน ยกเว้นวันหยุดราชการเสาร์-อาทิตย์ก็ปล่อยให้หน้าพักว่างซะบ้าง ปรากฏว่าภายหลังได้ไปอ่านพบตำราหมอญี่ปุ่นเขาว่า การพอกหน้าให้ทำสัปดาห์ละ 3-5 ครั้งจึงจะได้ผลดี ก็เลยบังเอิญตรงกัน และยังบอกต่อไปอีกว่าต้องทิ้งหน้าที่พอกให้นานตามอายุ ยิ่งอายุมากยิ่งต้องทิ้งไว้นานมากขึ้นซึ่งไม่มีปัญหาเพราะผมพอกหน้าขณะเช้าสวมอยู่แล้ว.. อ่านหนังสือพิมพ์จบฉบับก็ล้างหน้าได้เลย :

- อายุ 20...พอกหน้า 5-10 นาที
- อายุ 30...พอกหน้า 10-20 นาที
- อายุ 40...พอกหน้า 20 นาที
- อายุ 50...ก็พอก 20 นาทีเหมือนกัน

ตอนก่อนนอนทุกคืน ผมใช้ครีมทาหน้าที่มีสารอาหารคอลลาเจนหรืออีลาสตินผสมอยู่ให้ซึมซาบเข้าหาผิวหน้าโดยตรงเป็นการช่วยให้หน้าตึงลดรอยย่นอีกแรงนอกเหนือจากวิตามินอีและโปรตีนปลาทะเลที่ผมกินเข้าไปเป็นสองแรงแข่งขัน และในแต่ละเดือน ผมจะไปนอนเล่นที่คอนโดพัทยานิมิตะเลซาหยาดจอมเทียนของผมและใช้ครีมทารายขัดผิวหน้าผิวตัวสักเดือนละครั้งให้เซลล์เก่าหลุดออก ร่างกายที่ได้สารอาหารทั้งจากภายในและภายนอกก็จะได้สร้างเซลล์ใหม่มาแทนที่..ผมว่าหากขัดผิวบ่อยๆ มันไม่ดี เพราะจะรบกวนผิวมากเกินไป เผลอไผลจะพลอยเป็นเนื้องอกมะเร็งผิวหนังไป

โอ. เค. คราวนี้มาดูเครื่องสำอางค์กลุ่มที่สองกันบ้าง เป็นกลุ่มที่ใช้กับผิวตัว ก็เป็นทราายขัดตัวที่เล่าไปเมื่อกี้ กับครีมทาตัวทามือซึ่งก็มีสารอาหารคอลลาเจนหรืออีลาสตินผสมอยู่เช่นกัน ผมจะขัดตัวเดือนละครั้ง ขัดเสร็จก็ใช้ครีมทาตัวเดือนละครั้งอีกเหมือนกัน...จะได้ไม่ดูสำอางค์จนเกินไป ส่วนครีมทามือใช้ทุกวันได้ เพราะสงสารมือเราที่หยิบจับสารพัดโดยเฉพาะจับปากกาเขียนรายงานทุกวันที่เลี้ยงชีพเรามาด้วยน้ำพักน้ำแรงและน้ำมือ

เครื่องสำอางค์กลุ่มที่สามสุดท้ายคือกลุ่มที่ใช้กับเส้นผม ผมเน้นสมุนไพรภูมิปัญญาไทยครับ ประกอบด้วยครีมนวดผม..แชมพูสระผมแบบไทยๆ เรายี่ละครับ แต่ผมมีเทคนิคอยู่หนึ่งคือหลังจากผมตื่นนอนแปรงฟันแล้ว ทุกเช้าผมจะเอาน้ำราดเส้นผมให้เปียกๆ แล้วเอาครีมนวดผมหมักผมทิ้งไว้ 10-20 นาที ระหว่างที่ผมแหมะหน้าแหมะคางด้วยโคลนพอกไว้ขณะนั้นทำธุระในห้องสวมอ่านหนังสือพิมพ์ หลังจากนั้นจึงค่อยสระผม เพราะถ้าเรานวดผมหลังสระผม ด้วยยาดีๆ จะซึมเข้าผิวหนังศีรษะไม่ทัน ยิ่งต้องรีบออกจากบ้านไปทำงานด้วยยิ่งมักล้างออกเร็ว..เสียของไปเปล่าๆ

ตัวยาสมุนไพรในครีมขวดผมและแชมพูสระผมภูมิปัญญาไทยที่น่าภาคภูมิใจ มี 2 สรรพคุณครับ :

- (1) รักษาโรคผิวหนังบนศีรษะ เพราะในอากาศในเมืองมีฝุ่นที่มีเชื้อโรคเกาะติดมาทำลายเซลล์รากผม ทำให้ผมร่วงผมหงอก สมุนไพรไทยที่แก้โรคผิวหนังได้มี 3 ชนิดคือ ประคำดีควาย ว่านหางจระเข้ และทองพันชั่ง
- (2) บำรุงเส้นผมให้นุ่มสลวย ตกดำ เป็นเงางามโดยสมุนไพรไทยอีก 3 ชนิด คือ มะกรูด อัญชัน และ ใบหมี่

ผมมักจะดูชื่อส่วนประกอบของครีมขวดและแชมพูก่อนซื้อ ถ้ามีไม่ครบทั้งสองสรรพคุณ ผมจะซื้อมาหลายๆ ขวด แล้วนำมาผสมให้เท่าๆ กัน ของไทยๆ อย่างนี้น่าสนับสนุนให้ชาวบ้านทำมาขายคนกรุงนะครับ เป็นการจ้างงานชนบทและกระจายรายได้จากเมืองสู่ชนบทไม่หยอกนิ ! เอาเงินกองทุนช่วยเหลือชุมชนช่วยเหลือสังคมของรัฐมาตั้งเป็นทุนให้เกษตรกรกู้ยืมทำครีมขวดและแชมพูสมุนไพรที่ใช้วัสดุในท้องถิ่น แล้วรวมๆ กันส่งมาขายผ่าน อบต. ก็ได้ คนของอบต.มาขายเองก็ดี ติดป้ายชื่ออำเภอ จังหวัดที่มาด้วย เป็นการสร้างชื่อเสียงแข่งขันกัน รัฐจะช่วยหาสถานที่ขาย เช่น กรมกองใหญ่ๆ สวนสาธารณะ ห้างสรรพสินค้า ฯลฯ แยกขายเป็นโซนๆ ของกรุงเทพฯ และปริมณฑลจะได้ไม่ล้นตลาด เช่น ภาคเหนือก็ขายแถวๆ กรุงเทพฯ-ปทุมธานี-นนทบุรี ภาคใต้ขายย่านกรุงเทพฯ-สมุทรปราการ ภาคตะวันออกย่านกรุงเทพฯ-ชลบุรี และภาคตะวันตกแถบกรุงเทพฯ-นครปฐม พอขายได้กำไรก็เอาทุนไปคืนกองทุนจะได้มีเงินให้คนอื่นกู้ต่อไปอีกแบบยั่งยืนยังงี้ละครับ

● เริ่มต้นเร็วเท่าใด...ก็ยิ่งรักษาหน้าตาตอนที่เริ่มไว้ได้นานเท่านั้น

คอนเซ็ปต์หรือหลักในการชะลอความแก่ก็คือ ยิ่งคุณเริ่มต้นกินสารอาหารเสริมหรือใช้เครื่องสำอางค์ที่มีสารอาหารเร็วที่อายุเท่าใด คุณก็จะยิ่งรักษาหน้าตาของคุณเอาไว้ตอนอายุที่คุณเริ่มต้นกินหรือใช้ได้นานเท่านั้น เช่น ผมเริ่มต้นตอนอายุ 30 เมื่อผมอายุ 40 ผมก็สามารถมีหน้าตาอ่อนกว่าอายุจริงให้ดูเหมือนคนหนุ่มอายุ 30 ได้ อย่างนี้จึงเป็นต้น

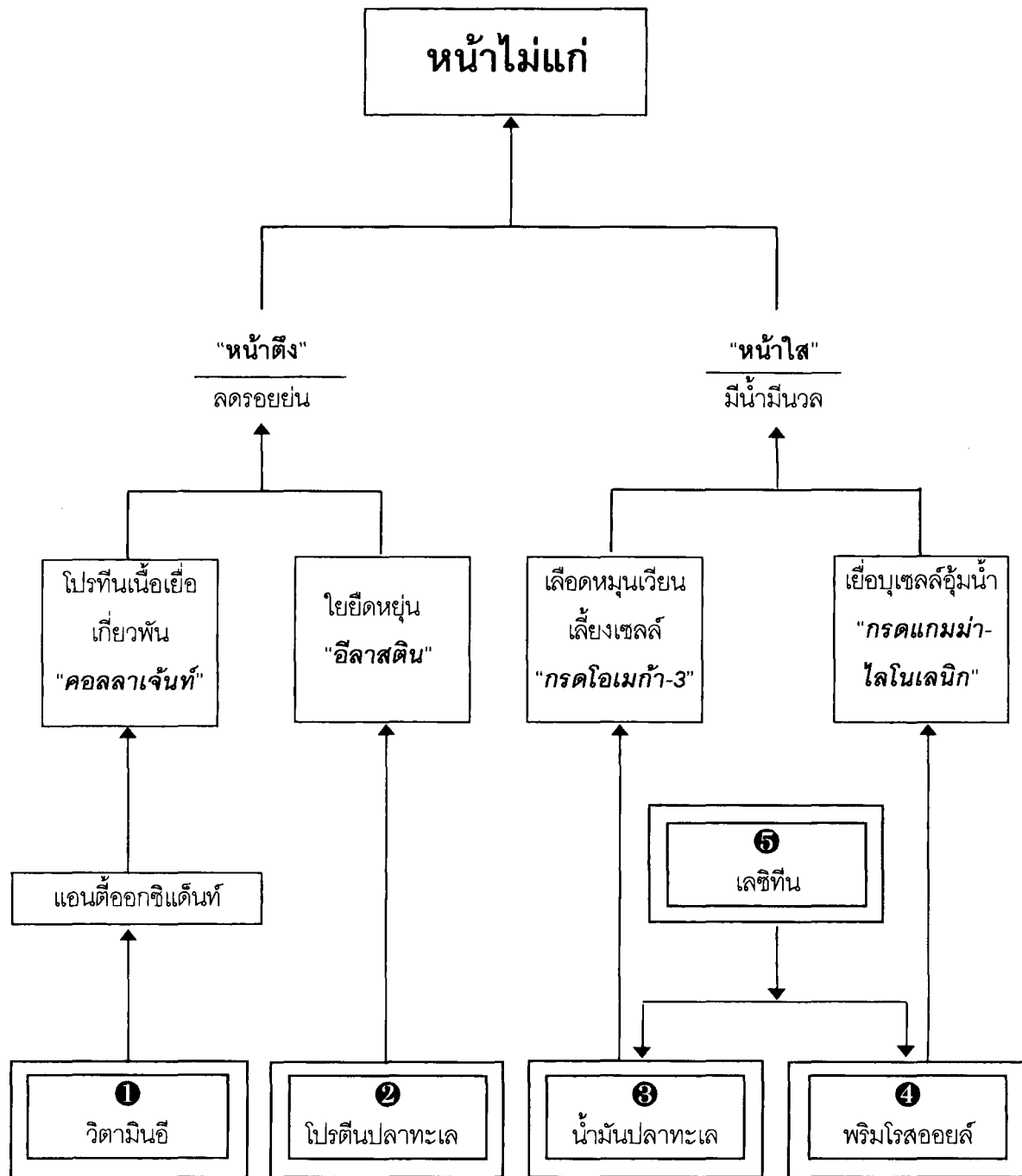
แต่ถึงยังงั้น...ทั้งคุณทั้งผมก็คงจะหลีกเลี่ยงหนีความแก่ไปไม่พ้นเมื่ออายุเข้า 60 ปีขึ้นไป อย่างไรก็ตาม ก็ขอให้ข้าพเจ้าแก่ช้ากว่าชาวบ้านเค้า...เท่านั้นข้าพเจ้าก็สุขใจยิ่งนักแล้ว !!

● 10 วิธีชีวิตคนไทยรุ่นใหม่

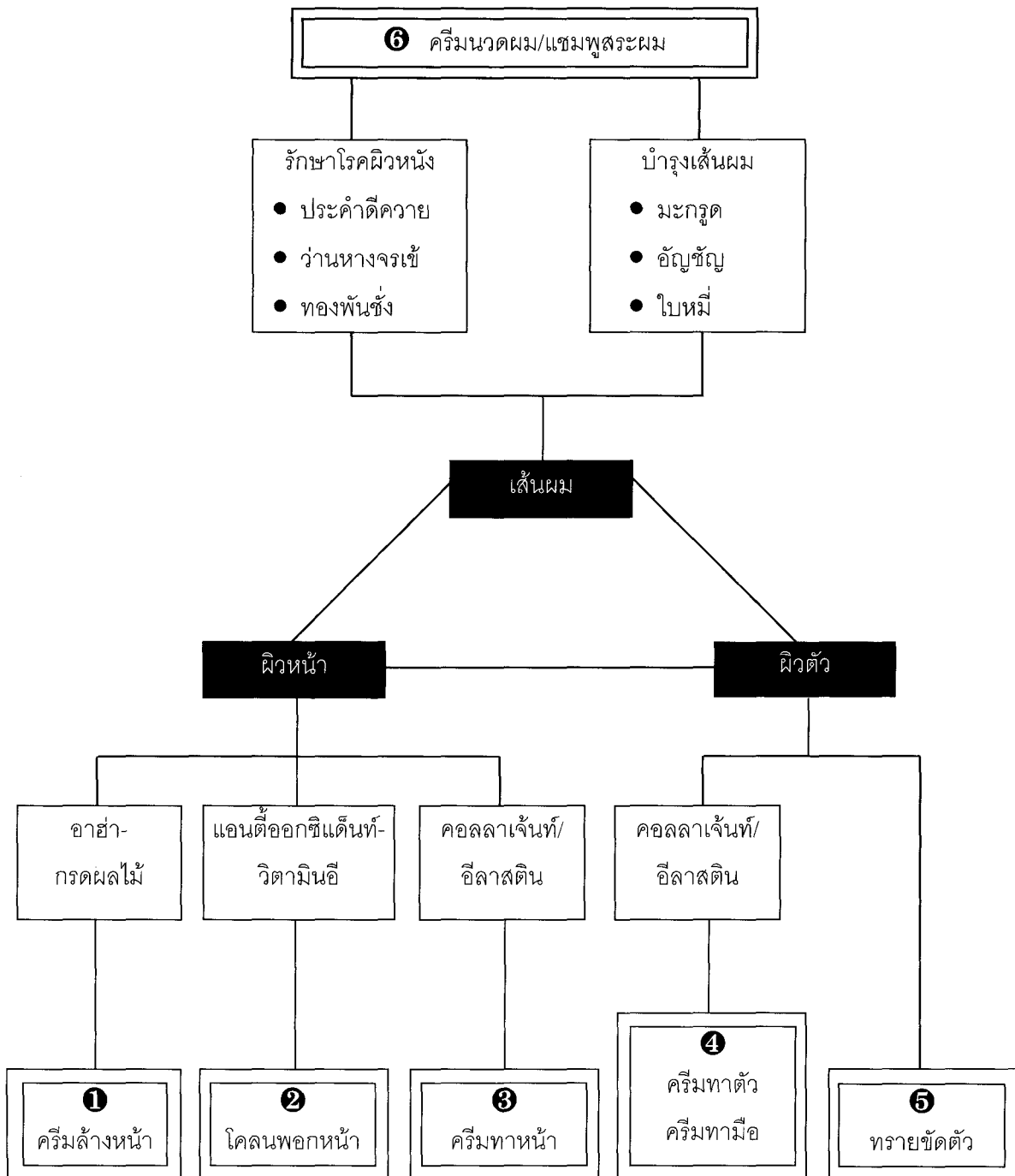
คนไทยรุ่นใหม่มีลักษณะสำคัญที่พอประมวลได้ 10 ประการครับ

- (1) **หน้าตา** - ต้องดูดี ไม่แก่ตกรุ่น อย่างน้อยก็อย่าให้แก่ก่อนวัยอันสมควร
- (2) **แต่งตัว** - ต้องทันสมัย รู้จักปรับให้เข้ากับยุคสมัยและเข้ากับตัวคุณชีวิตคุณ
- (3) **ดนตรี** - ต้องเปิดกว้างกับดนตรีหลายรูปแบบ ฟังได้ทุกสไตล์ไม่ปิดกัน
- (4) **ท่องเที่ยว** - ต้องชอบเดินทาง หาสิ่งใหม่ๆ เติมให้กับชีวิตให้เต็มร้อย
- (5) **เทคโนโลยี** - ต้องยอมรับวิทยาการใหม่ๆ ใช้คอมพิวเตอร์เล่นอินเทอร์เน็ตเป็นได้ก็ดี
- (6) **ข่าวสาร** - ต้องรับรู้ข้อมูลข่าวสารใหม่ๆ ของการเปลี่ยนแปลงในโลกยุคโลกาภิวัตน์
- (7) **วัตถุนิยม** - ต้องรู้จักหาเงิน ใช้เงิน และเก็บเงินเป็นให้ได้มาซึ่งสิ่งอำนวยความสะดวกในชีวิตประจำวันสมัยใหม่
- (8) **สุขนิยม** - ต้องรู้จักผ่อนคลายความเครียดให้จิตใจเบิกบานเป็นครั้งคราวบ้าง
- (9) **ร่วมสมัย** - ต้องมีความคิดเปิดกว้าง รับฟังคนอื่นจะได้ความคิดใหม่ๆ ที่ทันสมัยทันสมัยทันสมัย พวกคือรุ่นนี้คือด้านนะ..รุ่นแก่กระโหลกกระลาทั้งนั้น
- (10) **ส่วนร่วม** - ต้องมีส่วนร่วมในการเมืองการปกครอง รู้จักสิทธิของตนเองและใช้สิทธิที่ตนเองมีอยู่อย่างบริสุทธิ์ใจ

ตอนนี้ คุณก็เริ่มต้นเป็นคนรุ่นใหม่จาก “หน้าตา” ที่ทำให้ดูไม่แก่ตกรุ่นแล้ว ข้ออื่นๆ ที่เหลืออีกนั้นก็หาทางปฏิบัติกันเองตามอัธยาศัยเถอะครับ อย่างไรก็ตามขอให้คุณหนุ่มสาวสองพันปีรับปีสองพันเอ้าไว้ก่อน... เรื่องอื่นๆ ค่อยว่ากันทีหลังนี้ !

อาหารเสริม : ภายในร่างกาย

เครื่องสำอางค์ : ภายนอกร่างกาย

● เป็นน้อง ดร.บิษ จีงการณ (ลูกพี่ลูกน้องปู่ย่าตายายเดียวกัน)

“พ่อไก่แจ้”